

COLECȚIA DETECTIV

J. CLOS

IMPOSTORII

J. CLOS

IMPOSTORII

Versiune 1.0

Colecția „DETECTIV”

CAMERA MISTERULUI ȘI A MORMÂNTULUI DESCHIS

Era în noiembrie, într-o joi, când asfințitul se lăsa încetul cu încetul peste un cer trist, peste Sena cenușie, peste freamătul copacilor și pietrele învechite ale cheiului, atingând ferestrele înalte ale bibliotecii Mazarine.

O lampă de porțelan verde lumina masa fiecărui cititor. În această plăcută ambianță, biblioteca își continua activitatea serioasă de studiu.

— Ora închiderii!

Anunțul brutal al paznicului sparse liniștea, făcându-i să tresară pe cititori, care se grăbiră să-și termine pagina, să-și mai ia o notă înainte de a preda cartea.

Doar o tânără cu o figură prelungă, încadrată de două cosițe și cu niște ochi cenușii ascunși în spatele unei perechi de ochelari, părea să nu fi auzit nimic. Ea tresări când șeful pazei o bătu pe umăr:

— Haide domnișoară Danielle, este ora închiderii! Tot cufundată în Egipt? întrebă el, surâzând.

— Vai, toată lumea a plecat... Bibliotecarul nu așteaptă... și vă fac să întârziați, domnule Pascal!

Bibliotecarul îi surâse amical, dându-i fișa de ieșire.

— Cum merge? Faceți progrese?

— Am impresia că da, încep să descifrez cu ușurință hieroglifele.

— Felicitările mele, bravo!

Urmări cu privirea silueta mărunță, cu o băscuță albastră, care se îndrepta spre ieșire.

— Vedeți, îi spusese Danielle într-o zi, unul dintre străbunii mei a fost alături de cel care a descifrat misterul hieroglifelor, Champollion...

Tatăl meu a fost cercetător la muzeul din Cairo... și tot acolo a și murit. Fratele meu lucrează la Serviciul de antichități egiptene de la Luvru.

*

Danielle, fără să țină seama de vântul rece, rățăcea de-a lungul cheiului.

— Ce spuneiți, domnișoară Danielle, vă conduc o parte din drum?

Danielle se întoarse și surâse domnului Pascal.

— Mergeți pe jos?

Își încetini mersul pentru a fi în pas cu bătrânul paznic, care își târa puțin piciorul în urma unei răni din război.

— Care mai e situația fratelui dumneavoastră, a obținut aprobarea pentru expediția din Egipt?

— E pe cale, dar merge încet! Trebuie să obțină o mulțime de aprobări, să îndeplinească o serie de formalități... Atâta birocrație! Și adăugă, suspinând:

— Ce noroc pe el! Ce mult aș vrea să-l însoțesc!

— Răbdare, răbdare, peste câțiva ani va fi rândul dumneavoastră. Dar iată că am ajuns... Pe curând, domnișoară Danielle.

*

La auzul soneriei, mătușa Luce se grăbi să-i deschidă. Mătușa Luce, la moartea surorii sale, îi luase la ea pe Jean și Danielle, orfani de ambii părinți, și-i crescuse ca pe propriii ei copii.

— Dragă Danie, s-a aprobat!

Danielle înțelese imediat că Jean obținuse aprobarea pentru expediția din Egipt.

Scoase un strigăt de bucurie și se năpusti spre camera fratelui ei. Din spatele ușii întredeschise, străbătea zgomotul unei discuții aprinse. Danielle se strecură în cameră, fără să fie observată.

Trei tineri stăteau cu spatele la ușă. Fratele ei Jean, cocoțat pe masa de lucru, Max, în echilibru relativ pe un scaun și Josée stând turcește pe divan. Max și Josée erau cei mai buni prieteni ai lui Jean. Ei își făcuseră studiile împreună, se ocupau de

antichități egiptene și acum urmau să întreprindă, tot împreună, prima lor misiune consacrată studiului piramidei Dahchur. Josée, desenatoare, studiasse tehnica pictorilor egipteni și avea misiunea copierii picturilor ce se găseau în piramidă.

— Bună ziua, spuse Danielle, apropiindu-se. Ei, s-a făcut? Sunt nespus de mulțumită! Îmi arătați și mie aprobarea pentru plecarea voastră în această expediție?

— Iat-o, cu toate formele legale.

— Hai Dany, acum, că ai văzut cu ochii tăi, lasă-ne să lucrăm. N-avem decât o săptămână să ne pregătim.

— N-aș putea rămâne? Iau o carte și nu scot o vorbă.

Dar Danielle nu-și luă nicio carte. Ea puse mâna pe un portofel vechi din piele, se ghemui lângă sobă și îl deschise. Scoase cu atenție o bucătică de hârtie maronie, cu marginile zdrențuite, pe care se afla un desen cu negru. Era un fragment de papirus pe care, cu 3 000 de ani în urmă, un artist desenase un lup și niște pisici în chip de ciobani, ducând la păscut oi și găște... Fără îndoială, pentru a le înfuleca mai ușor.

Acest papirus fusese dăruit de însăși Champollion străbunicului lor.

— Dany, ești nebună, ai să-l arzi!

Jean se repezi la sora lui care, instinctiv, se dădu înapoi.

— Vai! M-ai speriat! Dar nici vorbă, sunt atentă!

Jean smulse fragmentul de papirus și tresări...

— Dar ce-i asta?

Dincolo de siluetele animalelor, apărea clar un alt desen.

— Pare un grafic.

— Dar... Nu-i cumva parcursul Nilului?

— Culoarea aceasta maronie, gândi Max cu voce tare, dar... da, a fost trasată cu cerneală

simpatică!

Ghemuiți lângă sobă, ei apropiară cu mii de precauții prețiosul papirus de flăcările sobei.

Aplecați asupra documentului, pe care apăreau acum mai multe hieroglife maron, traduseră cu emoție:

*„După buiandrugul ascuns
este sala dublă a Adevărului
va veni adevărata Lumină în Orient
Camera Misterului și a Mormântului
deschis”.*

Ora 20,45, PERONUL 9, LINIA 2

Individul împinse ușa cafenelei, aruncă o privire în jurul micii săli aproape goale la această oră matinală, atinse borul pălăriei sale de fetru gri și ceru scurt:

— Un pachet de Gauloises, te rog, și o fisă de telefon.

Închise cu grijă ușa cabinei și făcu un număr. Gesturile îi erau grăbite, scurte și un tic nervos îi contracta obrazul stâng.

— Alo, postul 55? Informațiile sunt exacte. Plecarea are loc diseară. Care sunt instrucțiunile?

— ...

— De acord, răspunse el printre dinți, cu jumătate de glas. Tot la ora 0,45, pe banda obișnuită?

— ...

— De acord.

Ieși grăbit și silueta lui înaltă și subțire, într-o gabardină gri, se pierdu în mulțime.

*

Trenul părăsise Arles și trecea peste un viaduct. Danielle, sprijinită de Jean, privea cu ochii mari râul Crau, peste care trecea imensul apeduct. Asta pentru că Jean acceptase ca ea să-i însoțească până la Marsilia, de unde urma să plece la Fréjus, la sora mătușii lor Luce.

— Priviți câmpia râului Crau, spuse persoana care stătea pe culoar lângă Danielle. Bărbatul avea cam 50 de ani. Părul era puțin încărunțit, iar figura lui pătrată, cu trăsături energice, părea mai blândă datorită expresiei binevoitoare a ochilor săi albaștri.

Era André Florent, nume de prestigiu în domeniul egiptologiei. Urma să se îmbarce împreună cu Jean, Max și Josée.

— Iată, ne apropiem de Miramas și au mai rămas cam 50 km până la Marsilia. Nu sunteți obosită după o noapte de călătorie?

— Eu? Deloc!

— Hai să ne așezăm, totuși, puțin, în compartiment.

— Ei! Danielle, la ce visezi? o tachină Josée. La descoperirea ta senzațională, la secretul papirusului misterios? Papirusul lui Danielle Mirbel!

— Haide, haide, interveni André Florent, lasă ironia. Și eu cred în acest papirus.

„Parcursul Nilului sacru, formulele care, în „Cartea Morților” descriu Marea Piramidă, reprezintă un lucru interesant, sunt sigur... Ce? V-am spus că numai prietenul meu Guérin de la Cairo ar putea descifra aceasta enigmă. Vom merge, deci, la Cairo. Și vă asigur că dacă este ceva de găsit, vom găsi!” le spusese el înainte de plecare.

Trenul intră în lungul tunel al râului Nerthe și, la ieșire, apărură deodată, după o vale stâncoasă, rada portului Marsilia.

— Vasul vostru este deja aici? întrebă Danielle, întorcându-se spre fratele ei. Dar încruntându-se, exclamă:

— Tot el e!

— Care el? Întrebă Jean.

— Acolo pe culoar, omul acela în gri...

— Și ce-i cu el?

— S-a mai învârtit în fața compartimentului nostru. Are ceva ciudat, dar nu-mi dau seama ce.

— Ai face mai bine să-ți strângi lucrurile, aiurita mea mică, fiindcă, iată, am ajuns.

*

Instalată într-un fotoliu în holul hotelului Marsilia, Danielle privea pentru a zecea oară pliantul Companiei de navigație „Marsilia-Alexandria”. În fața ei, André Florent scria.

Jean, Max și Josée apărură în hol.

— Începusem să-mi pierd răbdarea, spuse domnul Florent. Mergem la mesagerie.

— Haidem, spuse Jean. Mai am atâtea curse de făcut și nu știu dacă voi avea timp.

— De fapt, Danielle, tu care ești atât de descurcăreață, dacă ai face tu aceste curse, în timp ce noi stăm la coadă la acest ghișeu?

— Fie, răspunse ea, surâzând.

— Cum merge? întrebă Danielle, când se reîntâlniră. Totul este aranjat?

— Totul! Peste câteva ore vom naviga spre țara faraonilor. Josée are un număr minunat de cabină: 13. Noi cu André Florent suntem la număr 30.

— Dacă vreți să țineți seama de experiența mea, spuse acesta din urmă, să ne imbarcăm chiar acum și să ne instalăm.

— Danielle, spuse Jean, întorcându-se către sora sa, te lăsăm aici. Vei aștepta liniștită pe mătușa noastră de la Fréjus, cu care am vorbit la telefon.

Fără să răspundă, Danielle se îndepărtă melancolică de prietenii ei. În acel moment privirea i se opri asupra omului brunet, care depunea cheia la recepție.

— Iar el!

În spatele lui, un băiat ducea o valiză, pe care se putea citi „Alexandria”.

LA BORDUL „PROVIDENȚEI”

Pe punte, André Florent, Jean și Josée discutau veseli, în timp ce fumau o țigară. Aerul era plăcut, cerul senin împânzit de stele; etrava vaporului, cu motoarele care sforăiau încet, desena pe mare dâre de argint. Îtins într-un șezlong, Max, galben la față, cu ochii închiși, gemea. Bietul Max, era de compătimit, căci pe un asemenea cer senin și pe o mare atât de calmă, avea rău de mare! Răul de mare începuse să se manifeste din clipa în care sirena de pe „Providența” scosese primul său muget. Cele 30 de ore ce trecuseră de la plecare îi păreau secole și se gândea cu îngrijorare că nu făcuseră decât un sfert din distanța până în Egipt.

— O radiogramă pentru domnul Jean Mirbel.

Mirat, Jean își aruncă ochii peste mesajul primit și spuse ceva în surdină. André Florent, care se retrăsese discret cu Josée, întreabă:

— Sper că nu sunt vești proaste?

— Danielle... murmură tânărul cu o voce sugrumată. Este de la mătușa mea din Fréjus...

Îtinse telegrama lui André Florent, care o parcurse și, uimit și el, o citi cu glas tare:

— Primit scrisoare de la Danielle anunțând îmbarcarea. Îngrijorată. Aștept explicații.

— Ei, asta-i bună! exclamă Josée.

Max, uitând de răul de mare, se ridică în picioare.

— Îmbarcată!... Danielle... Pe ce vapor?

— Pe „Providența”, nu înțelegi? răspunse Jean palid ca ceara.

*

Luptându-se cu greața care-i întorcea stomacul pe dos, Danielle încercă, cu un briceag, să taie valiza din răchită. Era transpirată, o dureau membrele și tot corpul.

Trecuseră 30 de ore de când stătea chircită în această strâmtă închisoare, zgâlțâită de tangajul „Providenței”, 30 de ore de când se sufoca în fundul acestei cale întunecoase, cu un aer greu plin de un miros greșos de cărbune, huilă și mâl, toate amestecate, 30 de ore de când murea de foame și, mai ales, de sete.

Și asta pentru că Danielle cea încăpățânată, aventuroasa Danielle, găsisese posibilitatea de a se îmbarca spre Egipt, închisă într-o valiză de răchită cumpărată la Marsilia și încredințată taximetristului care o încuiase cu cheia. Toate au mers perfect până când valiza a fost aruncată în fundul calei, împreună cu o mulțime de alte bagaje.

Gâfâind, cu unghiile însângerate, Danielle reuși să desfacă o bună parte din capacul de răchită. Cu fața lipită de această deschizătură, se uită cu groază la valizele îngrămădite în jurul ei. În plus, mai erau cele așezate deasupra.

În clipa aceea începu să strige din toate puterile:
— Ajutor!... Ajutor!...

Vocea i se pierdu însă în profunzimea calei.

În tot acest timp, André Florent, Jean, Josée și oameni din echipaj (Max, neputincios, rămăsese în cabină) căutaseră în zadar pe toate cele 5 punți ale vasului. Danielle nu era de găsit în niciuna din ascunzătorile folosite, de obicei, de pasagerii clandestini. Acum explorau calele, dar apelurile lor rămăseseră fără răspuns. „Dacă Danielle era acolo, bolnavă, incapabilă să răspundă... poate chiar moartă?... se gândea Jean înnebunit de grija, cum s-o găsești în această grămadă de cufere și valize?”

Deodată, revenind pentru a treia oară în cala B, Josée exclamă:

— Ascultați!... S-ar părea...

Toți își reținură răsuflarea și atunci se auzi un geamăt slab, ca un horcăit.

— Danielle! Micuța mea Danielle, strigă Jean cu înfrigurare.

Geamătul se repetă, aproape imperceptibil.

— Ea este, e aici, urlă tânărul, repezindu-se la mormanul de bagaje.

Trebui făcut loc pentru a degaja, cu prudență, valiza de răchită, care amenința, sub presiunea celorlalte, să se desfacă. Jean avea impresia că nu se va reuși niciodată, dar iată că Danielle era în brațele sale, cu fața lividă, descompusă.

Două zile mai târziu, Danielle, încă puțin palidă, stătea pe puntea din față a pachebotului. Respiră cu plăcere briza mării, urmări pescărușii care se roteau deasupra celor trei corpuri enorme ale „Providenței”, scoțând sunete răgușite. Îl privi pe comandant, în picioare pe pasarelă.

Jean, care stătea lângă ea, bombăni:

— În sfârșit, de ce ai făcut asta?

Danielle nu răspunse. Aștepta momentul potrivit pentru a le explica ce se întâmplase în holul hotelului Marsilia, ce o determinase să se îmbarce. Ea le va povesti toate acestea în clipa când va întâlni pe individul brunet printre pasagerii „Providenței”.

— A, iat-o pe Josée, pe care Jean, care era întors, o recunoscuse după râsul ei caracteristic.

În adevăr, era ea, însoțită de un bărbat cu o siluetă subțire și înaltă.

— Cine e cu ea? întrebă Danielle, în șoaptă, parcă nu-i Max. Dar...

Nu avu timp să mai adauge ceva. Necunoscutul se apropie, salută pe prietenii ei și se înclină în fața ei:

— Lat-o pe micuța noastră eroină! Sunteți complet restabilită, domnișoară?

— Dl Robert Dumaine, îl prezintă André Florent, care este interesat de egiptologie... ca amator de artă și ca anticar.

Danielle, cu ochii mari, cu răsuflarea tăiată, scoase câteva cuvinte neinteligibile. Acesta era omul în gri din tren, acesta era omul de la hotelul Marsilia.

MICUL ARAB MISTERIOS

Josée, care veghease mai multe ore la căpătâiul Daniellei, aruncă în glumă:

— Închipuiți-vă, domnule Dumaine, că Danielle, găsind suspectă prezența dumneavoastră în tren, apoi în același hotel cu noi, și-a închipuit că sunteți un spion, un gangster sau ceva în genul ăsta.

— Adevărat? exclamă anticarul, foarte amuzat. Și izbucni în râs. Dacă mi-am aruncat câteva priviri indiscrete asupra grupului dumneavoastră, este că l-am recunoscut pe domnul Florent, ale cărui talente de egiptolog și scriitor le admir. Încântat să-l regăsesc pe puntea „Providenței”, nu am putut rezista dorinței mele și l-am rugat pe secund – un vechi, prieten (sunt la a zecea traversare) – să mă prezinte. Cu aceeași ocazie am avut plăcerea să fac cunoștință cu fratele dumneavoastră și cu prietenii săi... viitoare celebrități, sunt convins!... Dar mi s-a spus că și dumneavoastră cunoașteți hieroglifile... este minunat!

Începu să povestească despre magazinul său, „boutique-ul” său de la Paris și cel de la Cairo și le explică cum se pot confecționa „statuete egiptene false autentice”. Danielle îl observa foarte atentă. Își dădu seama, în acel moment, ce anume avea bizar figura anticarului și pe care nu-l putuse defini: avea un tic nervos care-i contracta, din când în când, obrazul stâng...

*

Erau cu toții împreună: André Florent, Josée, Max, Jean și Danielle în acel birou mobilat sărăcăcios, dar în care cărțile nu mai încăpeau în rafturi, se înălțau pe scaune, ocupau divanul îngust și se îngrămădeau pe podea.

Sosirea la Alexandria îi dezamăgise puțin: țărnul plat, case cenușii, palmieri anemici. Nu apucară decât să arunce o privire distrată spre peninsula Pharos, celebră odinioară pentru farul său, pe locul căruia se ridica acum un fort.

În schimb, admiraseră din trenul care-i ducea la Cairo, întinderea luxuriantă care domina toată delta Nilului: o adevărată grădină plină de parfumul arborilor fructiferi în floare și a miilor de arbuști înmiresmați.

În martie se începea recoltarea ca, până la sfârșitul lui iunie, totul să devină un deșert... iar, în toamnă, miracolul anual să reînceapă.

La Cairo, André Florent nu le dăduse răgaz tinerilor să viziteze orașul. De îndată ce coborâră din tren îi adusesese în acest mic birou, biroul domnului Guérin, vechiul său prieten, care, după cum le spusese, va descoperi, fără îndoială, secretul papirusului.

Domnul Guérin, un bătrâne! mic și slăbuț, ghemuit într-un fotoliu vechi, semăna cu o mumie egipteană. Dar privirea lui avea o expresie de tinerețe înflăcărată, ce străbătea din ochii săi de-un albastru cam spălăcit, parcă uzat de timp. Examinase papirusul cu lupa.

— Graficul Nilului, mormăi el... Descrierea „Cărții Morților” care corespunde cu Marea Piramidă... Da, da, se găsește aici. Din când în când nota ceva pe o bucățiță de hârtie. Ceilalți, tăcuți, îi urmăreau fiecare gest, dar el părea să fi uitat de ei. Danielle se apropie în vârful picioarelor de fereastră și aruncă o privire printre zăbrelele jaluzelei. Deodată tresări; întâlnise privirea vioaie a doi ochi negri, catifelați. Aceasta dură cât un fulger. De cealaltă parte a ferestrei se auzi o ușoară alunecare de picioare goale. Danielle, care ridică imediat jaluzeaua, abia avu timp să zărească un pui de arab, pierzându-se printre cămilele unei caravane de beduini care tocmai trecea...

Se întoarse spre camarazii ei, care îl înconjurau pe domnul Guérin, în timp ce acesta le spuse cu o voce spartă:

— Lăsați-mi acest document, Sunt sigur că există ceva... ceva ce urmează a fi găsit în această țară în care se crede că totul a fost descoperit.

*

Micuțul arab cu ochii negri, care avea între sprâncene trei puncte albastre tatuate – însemnul tribului său – așa cum observase Danielle, alerga spre sudul orașului, printre străzi tot mai înguste, unde la fiecare casă apărea un balcon cu grilaj. El se strecură printre coptii cu turbane negre, felahii cu veșminte de bumbac albastru, nubieni bine făcuți, femei încărcate cu coșuri cu curmale sau ulcioare cu apă proaspătă, ȣigani îmblânzitori de șerpi. Alergă până la Nasr-El-Atikeb, vechiul Cairo.

Continuă să alerge printr-un labirint de străduțe și, abia trăgându-și sufletul, deschise ușa părăginită care ascundea intrarea unei case săracăcioase din cărămizi uscate la soare.

Salută în grabă femeia bătrână chircită pe un petec de covor și se îndreptă spre extremitatea sălii.

— Eu sunt, Ahmed, spuse el ridicând pielea de capră care ascundea o ușă solidă și în care dădu două bătăi scurte și două mai lungi.

Ușa se deschise fără zgomot. În mica încăpere cufundată în liniștea covoarelor de pe jos și de pe pereți, se zărea un om scund, cu fața măslinie, cu un fes pe cap. El declanșa închizătoarea și ușa se închise la fel de ușor în spatele copilului care anunță:

— A spus că diseară...

Bărbatul încuviință din cap și întreabă:

— Ceilalți sunt acolo?

— Sunt acolo... două fete tinere sunt cu ei, una blondă și una brunetă.

GRANDOARE ȘI MIZERIE

Autobuzul transporta încărcătura obișnuită și pitorească de turiști spre excursia clasică: piramidele de la Giseh. Traversă podul Khediv-Ismaïl și toată lumea admiră Nilul larg și impunător. Felucile alunecau ușoare cu vergile lor imense aplecate, cu pânzele triunghiulare umflate de briză, printre malurile străjuite de palmieri.

Jean, Josée, Max și Danielle stăteau tăcuți în mijlocul tumultului de voci cosmopolite. Probabil că erau impresionați; pentru ei Egiptul reprezenta cu totul altceva decât un prilej de croazieră mondenă, își reaminteau, poate, de după-amiaza din ajun petrecută la muzeul din Cairo. Ce de comori scoase la lumină! Toate aceste minunății se prindeau una peste alta în amintirea lor: mumiile întinse în coșciuge de sticlă, sarcofagele prețioase, statuile de zeități, de faraoni și regine, fragmente de picturi, mobilele, bijuteriile și toată comoara lui Tutankhamon; „dublura” sa de lemn pictat încrustat cu aur, tunicile de in plisate, bijuterii din aur și pietre prețioase, tronul, această splendoare din lapislazuli, turcoaze, agate, pastă de sticlă fin colorată, scăldate în aur.

Cei patru tineri rămaseră tăcuți și după ce autobuzul ajunse pe platoul trist dominat de cele trei piramide: Kheops, Khefren și Mykerinos. Rămaseră nemișcați, cufundați în gândurile lor, indiferenți la agitația turiștilor și a ghizilor.

Se începu vizitarea piramidei Kheops.

— Veniți? întrebă Max.

Urmându-l pe ghid, au pătruns în interiorul piramidei. Galeria, unde electricitatea modernă mai lăsa încă umbre ciudate, înainta pas cu pas, înainta fără sfârșit.

Danielle își strânse fratele de braț. Ea cunoștea schema pe de rost: galeria de la intrare, apoi prima galerie de coborâre. La intersecția cu primul culoar ascendent, buiandrugul ascuns... tot acest simbolism de piatră care nu era decât replica simbolismului cuvintelor din „Cartea Morților”, ritualul funerar al vechilor egipteni.

Tocmai acest simbolism, repetat în hieroglife misterioase, îl descoperise ea pe papirus.

În clipa aceea, vocea lui Max rosti cuvintele enigmatice:

— *După buiandrugul ascuns*

Este sala dublă a Adevărului

va veni adevărata Lumină din Orient

Camera Misterului și a Mormântului deschis.

Această voce, care se voia dezinvoltă, nu reușea să ascundă emoția și o ușoară neliniște pe care toți patru o resimțeau.

Ajunseră în acea „Cameră a misterului” și a „Mormântului deschis”, în fața cufărului de granit roșu a cărui enigmă nu a fost pătrunsă niciodată. Toți turiștii, chiar și cei mai blazați, mai indiferenți, învăluiți de această atmosferă ciudată, rămaseră tăcuți.

Întorși afară la aer, cei patru tineri porniră lungă escaladare a gradenelor. Ajunși la platforma de sus a piramidei, nu-și putură stăpâni un strigăt de admirație. O perspectivă splendidă se deschidea în fața lor: în depărtare, undulațiile nisipului din deșert scânteind în soare, între falezele abrupte ale lanțului muntos arabic; mai departe, culmile înclinate ale munților Libiei, dâra verzuie a orașului de pe malul Nilului, printre buchete aeriene de palmieri...

Cairo, la picioarele înălțimilor Mokattam, își înălța falnic minaretele de pe mulțimea moscheilor sale nenumărate.

— Pata aceea albă de acolo, interveni Jean, este Sfinxul.

Când ajunseră lângă el, cei trei tineri cercetară îndelung fața straniului leu cu cap de om, Karmakhis, zeul soarelui-răsare, sculptat într-un singur bloc de stâncă.

Josée murmură, gânditoare:

— E ciudat cum această față mâncată de vreme, păstrează o privire omenească, părând că visează spre eternitate...

Dar iată-i din nou la Cairo, orașul animat și zgomotos. Tinerii săriră într-un tramvai pentru a ajunge în centru, în cartierele moderne, cosmopolite și agitate. Se opriră lângă Institutul francez unde urmau să-l întâlnească pe André Florent. După ce sunară, se auziră niște pași repezi și glasul lui André Florent:

— Intrați repede... Secretul papirusului a fost descoperit!

*

Era răcoare sub arcadele moscheii. De la această moscheie, de la Ibn-Tulun, una din cele mai vechi și mai celebre din Cairo, Max, Jean, Danielle și Josée priveau la încrucișarea străzilor dominate de vârfurile minaretelor peste orașul scăldat de lumina caldă a asfințitului.

Încă de dimineață, Robert Dumaine le făcuse o vizită și se oferise ca ghid în acest Cairo încărcat de splendori. Fuseseră la poarta Bab-en-Nasr, la cetatea lui Saladin, la mormintele califilor, la Muzeul de artă arabă. Au rătăcit prin Musky, strada care traversează tot cartierul arab, pe străduțe atât de înguste încât balcoanele de pe cele două părți ale străzii se atingeau. Părăsiră cartierul, un adevărat monument, care la sfârșitul zilei era acoperit de umbră și liniște.

— Pregătirile expediției voastre se apropie de sfârșit? se interesă Robert Dumaine, în timp ce se întorceau spre partea modernă a orașului.

— Sperăm să plecăm în 2-3 zile, răspunse vesel Jean.

— Domnișoara Josée mi-a spus că după calculele domnului Guérin vă îndreptați cercetările la sud de Khartum, dincolo de Nilul albastru.

— Probabil că ele se vor încadra într-un fel de cadrilater mărginit la vest de Nilul albastru, de la Khartum până la Ouad-Medani, la răsărit de masivul muntos El-Butana, cam 10 000 de km pătrați, preciza Max.

Danielle părea puțin surprinsă. Se întreba dacă va trebui explorată pe jos, metru cu metru, această întindere imensă de deșert.

Robert Dumaine surâse. El cunoștea metodele moderne de explorare cu avionul, care permitea studierea reliefului unei regiuni cu mare precizie, mai ales la ora asfințitului.

— Mărturisesc, spuse anticarul, că sunt foarte curios cum a ajuns domnul Guérin la concluziile acestea... Dar sunt cam indiscret, este poate vorba despre un secret!

— Peste puțin toată lumea va cunoaște acest secret, răspunse Max, râzând. Totul este legat de două sute optzeci și șase, virgulă, o mie douăzeci și doi!

— A, faimosul număr de degete piramidale care se întâlnește în toată construcția Marii Piramide, unde axele verticale ale culoarelor sunt mereu decalate cu 286,1022 în raport cu axa centrală.

— Drace, exclamă Jean, sunteți tot atât de documentat ca și un egiptolog ieșit la pensie.

Danielle îi aruncă o privire încruntată. O nemulțumea panta pe care alunecase conversația. Fără îndoială, ea se înșelase în privința lui Dumaine, negustor onorabil, având prieteni în toate cercurile din Cairo, protector al artelor. Totuși, tânăra fată continua să-l privească cu o antipatie inexplicabilă.

Max încercă să explice:

— Domnul Guérin a suprapus graficul Nilului de pe papirus pe graficul Marii Piramide, sugerat de hieroglife. Și alți savanți au făcut legături

asemănătoare. Domnul Guérin a avut ideea de a face să coincidă confluența Nilului Albastru și a Nilului Alb cu intersecția primului culoar ascendent și a primului culoar descendent. În felul acesta are impresia că așezarea „Camerei Misterului” și a „Mormântului deschis” corespunde pe hartă cu ceea ce căutăm noi. Dar toate datele geografice, istorice, topografice, contrazic această ipoteză. Deci, aplicând hărții geografice același decalaj cu cel al axei piramidei, faimosul număr 286,1022, savantul a delimitat zona unde este posibil să se găsească un mormânt vechi, un templu sau un hypogeu.

Ora de cină trecuse demult. În partea nouă a orașului, cinematografele și teatrele își închiseseră porțile. Străzile liniștite din Masr-El-Atikeh, vechiul Cairo, erau străbătute doar de umbre grăbite. Pe strada principală însă trecu un automobil al cărui motor abia se auzea. El opri într-o piață, lângă o fântână și din el coborî un bărbat înalt, înfășurat într-un burnus de lină albă fină. Spuse câteva cuvinte în arabă șoferului și acesta îi răspunse în aceeași limbă. Apoi se îndreptă prin străduțele întortocheate, toate asemănătoare, în pas vioi, în direcția Nilului. Intră pe o stradă mai largă, unde se simțea în aerul nopții un miros de apă și mâl. Nilul era aproape. Bărbatul se opri în fața unei căsuțe din cărămidă, puțin mai retrasă. Din întuneric apărură o mică umbră și o voce de copil salută:

— Salam!

— Salam, salam, Ahmed! răspunse bărbatul. Totul este pregătit?

Copilul ridicase deja zdreanța care servea de draperie. În timp ce noul venit străbătea încăperea, ușa secretă acoperită cu o piele de capră, se deschise. Îl întâmpină o persoană nu prea înaltă, care-și scoase fesul pentru a-l saluta în stil european, deoarece în lumina acestei camere plină de covoare, se putea deosebi ușor că noul venit, în

pofida costumului și a părului său brunet, nu era arab, ci european.

Omul cu fes deschise capacul greu al unui cufăr ferecat cu aramă, în care se afla un emițător. Europeanul verifică instalația, uitându-se la ceas. Așteptă un minut și, în timpul acesta, se putu observa un tic nervos care-i contracta obrazul stâng; apoi chemă pe un ton grăbit:

— Alo, alo, 55 ter?... Aici 55 bis... Bătrânul a găsit... Alo!

Ahmed, ghemuit la câțiva pași, urmărea mișcările bărbatului ce manevra butoanele de bachelită. Ochii negri catifelați luceau de curiozitate în fața cadranelor unde oscilau acele indicatoare și cele 3 puncte albastre de tatuaj dintre sprâncene se apropiau, în efortul de a înțelege, încrețindu-i fruntea.

UN TEANC DE FOTOGRAFII

Vocea lui Jean, acoperind zgomotul motorului, strigă:

— Iată aerodromul nostru.

Trase maneta și avionul se apropie de sol. Altimetrul indica 500. Jean făcu obișnuitul tur de pistă și coborî la 300, apoi la 200 m...

— Deschide capota și scoate-ți ochelarii, comandă el.

Max se grăbi să-l asculte. De fapt, nu se simțea în avion mai bine decât pe vapor sau pe cămilă.

La intrarea pe aerodrom se opri o mașină. Două siluete alergară:

— Ați sosit la timp, le strigă un mecanic, ei sunt!

Sus, în turnul de control, se aprinse lumina verde: „pistă liberă”. Avionul coborî ușor și se așază pe pistă. Controlorul de pistă ridică brațele. Aparatul înaintă și stopă. Jean opri contactul și coborî.

Josée și Danielle, gâfâind, se repeziră la el:

— Cum e? strigară ele în același timp.

Jean își îndreptă bucla rebelă blondă, râzând:

— Cred că veștile sunt bune!... Ei Max, vrei să-ți petreci noaptea în „taxi”?

Max părăsi cu greutate locul.

— Aceste casete sunt cam grele, bombăni el.

Coborî prudent, brațele fiindu-i complet ocupate de o grămadă de cutii cu plăci fotografice, fotografii luate din avion.

— Ați fotografiat tot deșertul? exclamă Danielle. Povestiți-ne repede...

— Nu-i nimic de povestit. Este rândul laboratorului să vorbească. Așa că... la drum, hotărî Jean.

Toți patru se grăbiră spre mașină și se îndreptară spre Cairo.

Două ore mai târziu, cei patru tineri împreună cu André Florent se aplecau cu înfrigurare asupra probelor încă umede:

— Tot acest lot trebuie eliminat, știam, spuse Jean... Nu se va găsi nimic de-a lungul Nilului Albastru.

— Așa-i, adăugă Max. După părerea mea, trebuie căutat spre El-Butana... Aș spune chiar la nordul acestui masiv... Îți amintești de acea ridicătură între cele două piscuri peste care am zburat mai mult? Dă-mi harta... Cota 726... Este precis aici, am folosit aceste clișee.

Jean și Max cercetau cu atenție fotografiile:

— Cele patru?

— De acord... Avem nevoie de ele mărite.

În același moment, André Florent sună la telefon:

— Serviciul foto? Aici Florent... Aparatul de mărit este liber? Bine... puteți veni? Mai avem de lucru... urgent.

O LOVITURĂ DE CUȚIT

La lumina roșiatică a lămpii, domnul Rude, fotograful, aplecat peste tăviță, verifica probele. Erau tocmai gata și se pregătea să le pună la uscat.

Sună telefonul și domnul Rude, cu probele încă în mână, ridică receptorul:

— Da, eu sunt... pentru domnul Broussais? E foarte urgent?... Bine, vin imediat, da...

Era chemat la biroul directorului, căruia nu-i plăcea să aștepte. Fotograful își șterse mâinile și așează probele pe masă. Le va pune la uscat când se va întoarce. Stinse lampa roșie, închise ușa pe care se putea citi anunțul: „Interzis de intrat fără a bate la ușă” și se grăbi spre biroul de la primul etaj.

Câteva clipe mai târziu, Max cobora în goană treptele spre subsol; bătu la ușa laboratorului, dar niciun răspuns:

— Domnule Rude, pot intra?... Sunt eu, Max... Nicio mișcare. Nu-i nimeni, observă tânărul, unde poate fi? Probele mărite poate sunt gata...

Apăsă pe clanță, dar se pomeni trântit la pământ. Ușa se deschisese cu putere și o siluetă se năpustise lovind puternic cu capul în pieptul tânărului, apoi urcă scările câte patru o dată. Max rămase o clipă încremenit, dar își reveni și alergă după agresor, reuși să-l imobilizeze și, deși acesta încerca să se elibereze, Max îl ținu strâns.

Deodată, automatul de pe scară se stinse și Max, scoțând un țipăt, dădu drumul strânsorii și căzu în genunchi pe scări.

Trecură câteva minute; pe palier cineva reaprinse automatul de scară. Era domnul Rude.

— Ce glumă proastă, mormăi el printre dinți... Mă întreb... Dar ce este...

Se repezi la corpul prăbușit pe scară:

— Domnule Max!

Îngenunche și ridică ușor capul tânărului:

— E leșinat! exclamă el, în timp ce căuta cu mâna să-i pipăie locul inimii. Ceva cald și năclăit i-o umezi... era sânge!

*

— Era de înălțime mijlocie, subțirel. Mi s-a părut foarte suplu... Dar înțelegeți că prea multe amănunte nu vă pot da, l-am văzut numai din spate pe scări.

Max se lăsă pe perne cu un gest de durere. Rana din piept, făcută cu un cuțit, care din fericire deviasse spre coastă, îi producea dureri mari. În jurul patului se aflau prietenii săi, domnul Rude și André Florent, care încercau să tragă concluziile.

— Dumitale nu-ți spune nimic vocea care ți-a vorbit la telefon? îl întrebă pe fotograf.

— Nimic... era o voce de femeie... Mi-am închipuit că este una din secretarele directorului... Am alergat la biroul lui ca să aflu că nu mă chemase nimeni.

— Se pare, interveni Jean, că hoțul nostru, atât de bine informat, are complici chiar în Institut.

— Pare de necrezut, spuse Florent și totuși... Ca atare, ce hotărâm? Anunțăm autoritățile?

Ghici pe fețele tinerilor care, ca și el, nu înclinau spre această soluție.

— Deci, continuă el, cum acum noi suntem preveniți că secretul interesează pe cineva atât de mult încât nu se dă în lături să folosească pumnalul, trebuie să fim atenți. Trebuie să fim mai tari sau mai vicleni decât acest cineva. Să fim prudenți și discreți; nimeni în afară de noi nu știe despre acest atentat. Pentru ceilalți va fi vorba de un simplu accident. Mă bizui pe dumneata, Rude.

— De fapt, interveni Danielle, greșiți când râdeți de mine. Nu cred că hoțul să fi acționat de dragul științei. El știe probabil că vechile monumente conțin adesea comori neprețuite!

— Persoana care m-a agresat nu semăna cu Dumaine, spuse Max, ironic.

Danielle ridică din umeri:

— Sper totuși ca și Dumaine „al vostru” să fie din cei care să nu afle de secretul nostru.

— Bineînțeles, i-o reteză André Florent, ca acest consens al tăcerii se referă la toată lumea, chiar la prietenii noștri cei mai de încredere... Acum la treabă! Nu avem niciun minut de pierdut. Cu cât vom merge mai repede cu atât mai bine. Îl vom lăsa pe Max să se odihnească și noi vom începe imediat pregătirile pentru expediție.

*

Telefoane date în grabă, scrisori urgente, curse rapide și nelipsitele hârtoage administrative. În biroul domnului Florent, închis pentru vizite inoportune, se pregătea minuțios plecarea.

După o cercetare amănunțită a celor 4 fotografii mărite (din fericire hoțul nu reușise să ia plăcile, așa că domnul Rude nu trebui decât să le refacă), prietenii noștri, cu aprobarea domnului Guérin, căzură de acord să rețină un exemplar: cel care reproducea ridicătura descoperită de Jean și Max din avion.

Nu mai rămânea decât să meargă spre acel loc pierdut din El-Butana. Va trebui să-l regăsească, să caute ce se află sub acea crustă de nisip... dacă era ceva! Restul era doar un fleac.

Totul fu terminat în mare viteză: busolele și hărțile, echipamentul și cortul. Alimentele vor fi pregătite în momentul plecării.

Echipa de recunoaștere a fost stabilită: Jean și Josée, domnul Florent neputând părăsi în acel moment Cairo. Prietenul său Jacques Dorche, va fi șeful. El era obișnuit cu săpăturile, un pasionat descoperitor de morminte vechi egiptene. Se pricepea să organizeze tabere în deșert, să vorbească dialectele indigene, să găsească ghizi pricepuți.

Itinerarul a fost stabilit astfel: vom merge cu un avion până la Khartum; trenul cu ecartament îngust îi va zgâlțâi de-a lungul Nilului Albastru

până la Ouad-Medani. Apoi, drumul caravanelor îi va conduce la El-Faon. De aici, se vor îndrepta direct prin deșert la punctul misterios... Acest punct spre care, poate cineva era deja pe drum...

DEASUPRA DEȘERTULUI

În mica încăpere plină de covoare, patru bărbați de rase nedefinite stăteau în picioare, cu respect, în fața europeanului brunet. Așezat pe divan, acesta studia, pe rând, patru fotografii aeriene și o hartă mare a Sudanului.

El încercui numele capitalei cu un creion roșu.

— Oricum, șopti el printre dinți, „ei” trebuie să meargă la Khartum. Fie că merg de-a lungul Nilului, fie cu trenul, drumul lor trece prin Ouad-Medani... De aici vor înainta direct spre platou sau vor lua drumul caravanelor? Și până unde? Cred însă că vor alege calea cea mai scurtă, afară doar dacă este prea greu de traversat muntele...

— Deboda, există vreun drum de la El-Faou spre Djebel Taual?

— Cunoscut un drum, răspunse cel interpelat, un drum doar pentru cineva foarte curajos.

— Sunt oameni care nu știu ce-i frica, murmură europeanul. Și, întorcându-se spre un adolescent subțire, cu obrazul ras:

— Așadar, nu ai putut afla nimic altceva decât că nu pleacă mâine!

— Nimic... biroul șefului este încuiat și „ei” nu spun nimic.

— Trebuie plecat înaintea lor. Veți lua mâine avionul spre Khartum.

— Avionul? murmură îngrijorat unul din oameni, cam înfricoșat.

— Avionul! Toleră va rămâne în oraș și îi va aștepta. Dafour va pleca imediat spre Ouad-Medani; Déboda se va stabili la El-Faon și Tageyn se va grăbi să ajungă la Hicheib, în felul acesta nu ne pot scăpa. Și, amintiți-vă bine: trebuie să ajungă vii la locul spre care se îndreaptă.

*

O dungă verde monotonă în mijlocul nisipurilor de o strălucire arzătoare: era valea Nilului, care se pierdea sub înălțimea avionului.

Gândurile lui Jean și Josée care altădată ar fi fost încântați de acest zbor peste Egiptul antic, zburau acum în altă parte.

Fiecare clipă care trecea li se părea de o valoare neprețuită. Cine știe dacă „ceilalți” nu i-au depășit... și unde se aflau ei oare? Formalitățile pentru a obține autorizația de a face săpături pe teritoriu străin au durat mult.

Jacques Dorche simțea nerăbdarea camarazilor săi și o împărtășea la rândul lui. Încerca să le înlătore îngrijorarea, stârnindu-le interesul pentru locurile deasupra cărora zburau.

— Vom trece peste prima cascadă și a barajului de la Assuan, al cărui dig se și zărește. Pare foarte mic, dar are în realitate 1960 de metri lungime. Priviți, se distinge un vapor în ecluză... Pata aceea de verdeață este insula Elefantină, unde este instalat un nilometru, care măsoară creșterea apelor fluviului.

— Acolo este insula Philae? întrebă Josée.

— Da, insula consacrată adorației zeiței Isis.

Avionul se îndrepta spre sud, spre Nubia. Deșertul mușca tot mai adânc din valea îngustă, împânzită de vestigii milenare și de sate sărăcăcioase. Coti spre Abu-Simbe! și ateriza în cele din urmă la Ouadi-Halfa, oraș de frontieră între Egipt și Sudan.

— Iată că am străbătut 1 500 de km, exclamă Jacques, sărind din avion. Aveți pașapoartele? Să vedem dacă n-am rătăcit vreuna din hârtoage. Autorizația egipteană, autorizația sudaneză, viza franceză... Scrisoarea directorului... Unde am pus autorizația de portarmă? Ah, iat-o! Fără ea, Jean și cu mine n-am putea trece carabinele și nici Josée revolverul. Vameșii sunt foarte categorici în această privință.

— Arheologi francezi? îi întrebă vameşul...
da... am fost anunţaţi. N-aveţi alcool?

— Fără alcool... Iată bagajele.

Bagajele constau dintr-un rucsac pentru fiecare
din ei.

Vameşul aplică câteva ştampile, marcă bagajele
cu cretă şi adăugă:

— Puteţi pleca!...

Se aşternu noaptea. Avionul, lăsând în dreapta
bucula mare făcută de Nil, tăie drept deasupra
deşertului Nubiei, al cărui nisip lucea cu o
strălucire fantomatică,

Jean, Josée şi Jacques nu dormeau, dar stăteau
tăcuţi, atraşi fără să vrea de acest peisaj selenar,
care se desfăşura sub ochii lor.

— Crucea Sudului, se auzi vocea lui Jacques,
care arăta cu bărbia spre constelaţia strălucitoare.

PE DRUMUL NILULUI ALBASTRU

În micuța cameră de hotel pardosită cu mozaic alb și albastru era extrem de cald, Josée, trântită pe un fotoliu, își făcea vânt cu casca colonială din plută, în timp ce Jean, în picioare lângă fereastra îngustă, privea printre zăbrelele oblonului. Bulevardul plantat cu arbori de cauciuc era pustiu.

Din nou, Jean se uită la ceas.

— Trebuia să fie aici!...

Josée dădu din cap:

— Cu toate că Jacques cunoaște bine Khartumul și este foarte descurcăreț, nu faci rost de o autoșeniletă ca de o pereche de pantofi!

Cei trei tineri ajunseseră la Khartum în zori și Jacques îndată ce-și bău ceașca de cafea, anunță:

— Ce-ați spune de o autoșeniletă? Ar fi mult mai practică decât cămilele. Am aici un bun prieten. Și cu iuțea lui caracteristică de a lua hotărâri, le propuse:

— Odihniți-vă sau vizitați orașul sau mai degrabă orașele... Ne întâlnim aici la prânz...

Dispăru, fără ca Jean sau Josée să aibă timp să facă vreo obiecție; de altfel, nici nu aveau intenția s-o facă.

Să se odihnească? Nu aveau niciun chef. Din cele trei orașe locuite de circa 160 000 locuitori, care alcătuiau capitala Sudanului, trecuseră cu vederea Khartumul de nord, cetatea engleză, fără mare interes. Din Khartumul european unde locuiau, zăriseră parcuri întinse plantate cu palmieri, arborele-săpun, arborele de cafea, o grădină zoologică, o statuie ciudată a unui general englez pe spatele unei cămile. În partea de jos a orașului s-au oprit la confluența dintre El-Abiad, Nilul Alb și El-Azrek, Nilul Albastru. Apoi, cu un vaporeț care traversează Nilul Alb, au ajuns până

la Om-Durman, al treilea oraș, marele oraș comercial negru.

Ora întâlnirii trecuse și Jean se mișca nervos în cameră:

— Această așteptare mă omoară! O dimineață întreagă pierdută! Îți dai seama? La urma urmei, cămilele...

În clipa aceea se auzi o bătaie în ușă, care se deschise zgomotos. Jacques își făcu apariția cu fața congestionată de căldură, dar radiind de bucurie:

— O mașină formidabilă!... Am încercat-o... Motorul este perfect. Caroseria este puțin zgâriată, dar dă-o încolo de caroserie! Repede la masă, mi-e o foame de lup!

*

Caroseria, în adevăr, suferise probabil lovituri puternice, iar banchetele pierdute în vreo expediție pe un teren mai accidentat, fuseseră înlocuite cu scânduri.

Dar nu aceasta avea importanță pentru tinerii noștri. În fundul garajului unde era trasă mașina, cei doi băieți se ocupau cu încărcarea, în timp ce Josée puncta pe listă lăzile cu alimente: cutii de conserve, ceai, cafea, curmale... lampa de gătit cu benzină, sculele necesare primelor săpături, cortul, un pachet cu haine, emițătorul etc.

În timp ce șeful garajului făcea ultima verificare, Josée observă un băiat care încerca să se ascundă în spatele unui camion.

— Ce faci aici? Ce dorești?

Fără să răspundă, băiatul fugi spre ușă.

— Credeam că este unul din salariați, spuse uimită Josée. Ne-a ajutat adineauri să cărăm lăzile.

Josée aruncă o privire îngrijorată spre Jean și Jacques. Cine era acest băiat? Poate un biet nenorocit care dorea un bacșiș... sau poate?...

După ce șeful garajului se depărta, cei trei tineri se apropiară unul de celălalt.

— Trebuie să fim atenți, spuse în șoaptă Jean și cred că Jacques are dreptate. E mai bine să ne

despărțim înainte de a ajung la Ouad Medani.

*

Zorile încă nu apăruseră când Jacques părăsi garajul la volanul șeniletei. Josée era alături de el, în față.

— Nu uita că la circa 50 de metri se află un șanț. Ai grijă la arcuri!

Jacques se menținu în viteza întâia, aprinse farurile și după o zdruncinătură zdravănă, mașina luă viteză, îndreptându-se printre străzile pustii spre drumul Nilului Alb.

Josée se uita înapoi din când în când, dar nu observa nimic suspect. Își privi ceasul:

— Jean ar trebui să fie în tren, remarcă ea.

Pentru a scăpa de posibili urmăritori, Jean luase trenul care mergea de-a lungul Nilului Albastru, de la Khartum la Ouad Medani, în timp ce camarazii săi urmau să-l întâlnească în acest oraș după ce făceau o curbă spre vest.

Tinerii parcurseră tăcuți circa 10 km. Primele semne ale zorilor luminau cerul.

— Motorul tușește, observă Josée.

— Probabil că nu-i vine benzină. Să văd ce are!

Frână brusc și sări din mașină. Din spatele mașinii țâșni o siluetă, care trecu în fugă șanțul.

Jacques trase o înjurătură și se repezi după individ, care ajunsese deja într-un lan de bumbac. Josée, instinctiv, scoase revolverul și-i trase piedica. Dar Jacques pusese deja mâna pe bărbatul care se zbatea și care-l lovi puternic cu capul în piept. El se clătină puțin, dar își reveni imediat și cu o dreaptă trasă cu sete atinse omul în bărbie și acesta se prăbuși, Jacques se aplecă oarecum surprins și-i pipăi hainele, Nimic, nicio hârtie, niciun act, doar un pumnal strecurat sub curea.

Cu pași grăbiți, tânărul se întoarse la mașină:

— Primul trofeu, exclamă el, aruncând arma pe banchetă. Era necunoscutul de la garaj. Inutil să mai pierdem timpul, pornim pe drumul direct spre Ouad.

RABAK

Pe străzile asemănătoare, ca niște surori gemene, ale orașului Ouad Medani, cu căsuțe de bârne, depărtate unele de altele, Jacques îi conducea pe Jean și Josée spre piață. Nu veniseră pentru a cumpăra alimente, ci pentru a angaja un ghid.

— Iată-ne ajunși, anunță Jacques. E tocmai la capătul celălalt.

Își croiră drum printre o mulțime de negri așezați pe jos, alături de coșurile pline cu fructe, grăunțe, legume. Erau mâini întinse care ofereau un pui slăbănog, un coș cu ouă, fripturi de crocodil, pești din Nil. Femeile îi întindeau tinerei Josée bumbacuri multicolore și vase ornamentate.

Ajunseră în cele din urmă la marginea pieții. Într-un colț, vreo douăzeci de negri, unii așezați, alții în picioare, unii chiar culcați pe pământ, cărora nu părea să le pese de nimic.

Jean și Josée îl urmau îndeaproape pe Jacques, care se oprea de la un grup la altul. Se auzea des numele de Djebel Taual, ei neînțelegând niciun cuvânt din acest dialect pe care prietenul lor îl folosea cu ușurință. Discuțiile aveau loc cu doi negri bine făcuți, înfășurați în caftane. Unul din ei se depărtă, iar celălalt continuă convorbirea cu Jacques. Josée și Jean își dădură seama că se căzuse de acord.

— S-a făcut, îi anunța Jacques, venind spre ei. Îl cheamă Rabak și peste o oră va fi la ieșirea din Ouad și ne va însoți. Totul este aranjat. Pare să cunoască bine regiunea care ne interesează. Face parte din tribul Fungia, care se pare că a dat mereu ghizi pricepuți. Haideți repede să facem rost de benzină.

Dispărură în spatele unei tarabe cu vase. Rabak se îndreptă spre celălalt capăt al pieții, când un bărbat a cărui rasă era greu de ghicit, îl opri:

— Salut Rabak!... Numele meu este Dafour. Aș vrea să-ți vorbesc.

*

Ora prânzului. Soarele puternic îl orbea pe Jean, care conducea autoșenileta. Alături de el, Josée își ștergea mereu fața plină de transpirație. Jacques instalat mai mult sau mai puțin comod printre saci, lăzi și bidoane, se simțea cuprins de toropeală. Singur Rabak, cocoțat pe un sac, cu picioarele atârând în gol, se simțea în largul lui.

Drumul cămilelor, înfierbântat de arșiță, era aproape pustiu. Era ora de odihnă; însoțitorii cămilelor căutau umbra palidă a arbuștilor, în timp ce animalele pășteau iarba roasă și rară.

Dar din acel moment până la El Faou nu mai era decât o oră de mers cu mașina. Tinerii hotărâseră să nu mai oprească până ajung în sat.

Își făcură intrarea în sat tocmai când o caravană nesfârșită ieșea; însoțitori de cămile erau abisinieni care se îndreptau spre Khartum pentru a lua sare de la malul Mării Roșii.

— Apă proaspătă, oftă Josée, înghițind cu nesăț dintr-o ploscă. Masa compusă din conserve și fructe fu repede terminată. Nu puteau pleca însă până ce nu trecea zăpușeala și cum cei trei tineri erau cam obosiți, se pregătiră să tragă un pui de somn.

— În timp ce tu și prietenii tăi vă odihniți, i se adresă Rabak lui Jean, eu am să trec pe la un văr de-al meu. Ultima oară i-am împrumutat o curea și mă duc s-o iau înapoi.

Jacques privi cu atenție figura lui Rabak. Aventura de la Khartum îl făcuse neîncrezător. Dar figura negrului era impasibilă, nu se putea citi nimic pe ea.

— Unde locuiește vărul tău?

— La ieșirea din oraș o iei pe strada care te duce până la locuința olarului, apoi mergi către soare până la eucalipti. De acolo se zărește casa vărului meu. Este și el ghid.

Jacques ezită o clipă: „Să am sau nu încredere în acest om?” se întreabă el. „Nici eu nu știu. Oricum, chiar dacă cel la care se duce nu este vărul lui, nu am cum să aflu”.

— Du-te, îi spuse, dar întoarce-te la timp.

— Voi fi repede înapoi, promise negrul.

Cu toată oboseala, Jean dormi prost. Era obsedat de timpul pierdut și de spionul pe care Jacques îi făcuse knock-out. În serviciul cui era? Era oare singurul? Jean, în această țară străină a cărei limbă nu o înțelegea, se simțea mai dezarmat, mai vulnerabil ca în Franța.

Câteva clipe mai târziu se îndreptă spre unica stradă a satului, în căutarea olarului.

La întoarcere, îl văzu pe ghid ajutându-i pe Jacques și Josée să completeze provizia de apă. O curea lată îi strângea talia.

— Cum e? întreabă Jacques, care înțelesese foarte bine de unde venea prietenul lui.

— Căsuța există. Am văzut omul la care s-a dus Rabak, Am auzit chiar numele cu care l-a salutat Rabak: Deboda. Dar acest Deboda nu este negru...

— Dragul meu, asta nu dovedește nimic. Pe aici este un mare amestec de rase și sunt toți veri până la gradul 50. Să căutăm un alt ghid dacă vrei, dar de ce să nu avem încredere în acesta?

SPRE DJEBEL TAUAL

Trei pene de cauciuc, carburatorul înfundat cu nisip, trebuind să fie curățat de mai multe ori, cureaua ventilatorului desprinsă, reparate toate cu mijloace improvizate. La capătul acestei zile istovitoare, cu pielea arsă de soare, cu gâtul uscat de sete, deoarece trebuia economisită apa, morți de oboseală, cei trei tineri, care făceau cu rândul la volan, nu prea aveau chef de vorbă. Era aproape miezul nopții și încă mai erau pe drum. Profitau de luna plină, a cărei strălucire arunca asupra acestui peisaj trist de pietre și înălțimi aride, o lumină plină de fantasmă. Trebuia câștigat timpul pierdut.

Jacques, aflat la volan, cu tâmplele zvâcnind de oboseală, se străduia să rămână treaz. Mâinile i se încleștau pe volan.

Mașina străbătea o vale, probabil o veche albie de râu, șerpuiind între două șiruri de stânci – sărea peste gropi, peste ridicături și pietre.

— Mai ține mult așa? întrebă șoferul pe Rabak care, așezat lângă el, îi arăta drumul liniștit, sigur pe el.

— Nu, ajungi îndată la albia râului de care ți-am pomenit și care a secat, îl traversezi, după care drumul va fi mai bun.

În spate, Jean și Josée dădură la o parte prelată, pentru a profita de răcoarea nopții și pentru a observa drumul. Întinseseră „harta de stat major” peste lăzi și încercau, la lumina lanternelor, să urmărească în amănunt parcursul.

— Nimic de spus, constată Jean; acest ghid ne conduce direct la Djebel Taul.

În adevăr, Jacques îi ceruse lui Rabak să-i ducă pe drumul cel mai scurt, chiar dacă era mai anevoios.

Conștiincios, negrul urmărind niște semne indescifrabile pentru oricine altul, îi conducea prin locurile greu accesibile, care tăiau întinderi desfundate, urcau pe flancurile podișurilor, printre grohotișuri sau văi nisipoase.

Mașina era obligată să facă multe viraje; erau momente când Jacques simțea că-i scapă volanul din mână. Jean și Josée se țineau strâns, ca să nu fie aruncați afară.

— Acolo întorci și ajungi la albia secată, anunță Rabak.

Să întorci! Noroc că trecerea se lărgea puțin. Jacques manevră cu greutate și, urcând cu șenila dreaptă pe o ridicătură, șenila stângă rămase în gol, iar mașina se opri brusc fără să se răstoarne, în fața albiei secate.

Roțile se mai rotiră de două ori, Jacques frână.

În spate, capul lui Josée se lovi de o bară.

— Ce se întâmplă? strigă Jean.

Jacques sărise deja din mașină și se aplecă spre falie.

— Nu vom putea trece, își informă el prietenul. Uite cât de adâncă este albia. Noroc că am observat la timp. N-am mai fi reușit să scoatem mașina din această groapă.

Automat, tinerii priviră în jurul lor. Cei doi pereți stâncoși încălecau albia. Nu exista nicio falie.

Rabak nu se mișcase de la locul lui, dar strigă ceva.

— Spune că nu există altă ieșire, traduse Jacques.

— Deci? întrebă Josée, care se freca de zor în creștet.

— Nu există două soluții. Trebuie să umplem fundul râpei... cel puțin în parte, și făcu un semn. Avem aici destul pietriș... Avem lopeți și cazmale. Avem și dinamită; vom arunca în aer un bloc mai mare de piatră. În orice caz, acum nu suntem în

stare să ne apucăm de această muncă. Trebuie să ne odihnim puțin. Ți-e frig, Josée?

În adevăr, tânăra fată tremura. Era ora când temperatura scade brusc, când noaptea devine rece după o zi caniculară.

— Scoateți repede hainele calde, păturile și sacii de dormit, îi sfătui Jacques. Jean va aranja prelata în chip de cort.

Liniștea fu străpunsă deodată de un lătrat. Apoi altul...

— O hienă... un șacal, își dădu părerea Jacques. Mă ocup de foc. Rabak, coboară în albie și adună niște vreascuri.

În timp ce Josée desfăcea sacul cu haine și Jean înfîgea câțiva țărui care să susțină prelata, Rabak se cățără pe unul din pereții stâncoși:

— Atenție jos, strigă el. Pe măsură ce tai, să-i ridicai pentru foc.

Și cu lovituri puternice de topor tăie din desigur câțiva arbuști spinoși, cu care se aprinse un foc vesel.

Câteva clipe mai târziu, Jacques, Josée și Rabak dormeau cu pumnii strânși. Jean preluă primul paza. Ghemuit lângă foc, cu carabina pe genunchi, scrută noaptea trăgând cu urechea la freamătul și troznetele care o însuflețeau. Din când în când tresărea la câte un țipăt sau percepea pași ușori, ori vadea lucind dincolo de albia râului secat ochii fiarelor, fascinate de flăcări.

*

— Ești sigur că suntem pe drumul bun?

— Sunt sigur. Fântâna este acolo, în crăpătura care o vezi, răspunse Rabak cu vocea lui moale.

Jacques nu mai adăugă nimic. Încercă să măsoare distanța până la „crăpătură”. Vede cum se încălzește motorul și își simțea capul tot mai greu. Un soi de fulgere îi treceau prin fața ochilor și nu-și mai putea mișca limba, atât de uscată îi era gura. Îi era sete, o sete îngrozitoare.

Fântâna! Să ajungă la fântână, să ajungă repede! În curând căldura va fi insuportabilă pentru a merge mai departe. Motorul nu mai avea apă, acest motor care se încălzea din ce în ce mai tare. Fântâna! Fântâna! Jacques găfâia și pe cerul incandescent părea că citește cu litere de foc cuvântul: „fântână”!

Încercă să nu mai vadă pânza de apă proaspătă la umbra palmierilor de-un verde răcoritor care apărea când în dreapta, când în stânga mașinii.

Un miraj... un miraj care-l urmărea din zori, îl urmărise și în ajun. Fusesse o zi îngrozitoare. Dimineața au mers spre acel miraj cât le permiteau defecțiunile șenilei, defecțiuni remediate cu greu prin mijloacele lor improvizate. Mașina consuma mai multă benzină decât prevăzuseră. Înghițea litri și iar litri de apă. Unul după altul, bidoanele cu prețiosul lichid se goleau. Tinerii începuseră să o raționalizeze cu strictețe. În timpul popasului de la prânz s-au sfătuit dacă să facă un ocol pentru a ajunge la puț, așa cum propunea ghidul. Însemna însă pierdere de timp, acum când ținta era atât de aproape, la câteva ore numai. Nu, trebuiau să ajungă cu orice preț, să nu mai bea până nu ajung la capăt.

Ținta! Ore întregi au explorat stâncile și faliile, ore întregi au căutat un semn. Nimic. Istoviți, torturați de sete, adormiră în mijlocul grohotișului, chinuiți de coșmaruri. În zori, reluară căutările.

Jacques, agitat, compara cu încăpățănare fotografiile și orizontul, calcula, desena unghiuri de direcție.

— Vezi, îi arăta lui Jean, acest podiș ne-a indus în eroare. Cel pe care-l căutăm este mai puțin abrupt. După părerea mea, Rabak...

Rabak, impasibil, urmărea vulturii care se roteau deasupra capetelor lor. Discutase mult cu Jacques, apoi acesta se sui la volan și plecară. Exista un puț care ducea spre celălalt podiș.

Benzina nu mai vine, motorul încâlzește, pene de cauciuc, ultimii litri de apă în rezervor și setea asta chinuitoare!

— Puțul!

Vocea lui Rabak ajunse la Jacques ca prin vis, Apoi văzu... Nu o pânză de apă adâncă, nici palmieri majestuoși. O mică grămadă de pietre uscate, cu iarbă în jur, arbuști spinoși.

— Puțul!

Peste puțin timp, la capătul unei frânghii lungi, fu ridicată o găleată cu apă, o apă tulbure, cu gust dubios, dar care li se păru tuturor cea mai delicioasă băutură.

La plecare, spre sfârșitul amiezii, cu rezervorul și bidoanele pline, se simțeau în stare să înfrunte cele mai mari obstacole.

Dar, când după câteva ore se găseau la poalele platoului care însemna pentru ei o nouă speranță, o teamă îi sufocă. Oare aici să fie?

Priveliștea era sălbatică dar și ciudată; blocul imens, ciopârțit pe culmi, părea să-i sfideze. Șenileta porni escaladarea. La mijlocul drumului, platoul forma o terasă largă. Dacă existau vestigii, atunci aici trebuiau să fie. Urcușul era anevoios, iar drumul presărat de blocuri de piatră uriașe. Mașina înainta cu greu.

— Nu mergem mai departe, anunță Jean, oprind motorul.

Începură să urce printre pietre. Josée rămase puțin în urma băieților, când deodată strigă:

— Jean! Jacques! Veniți repede să vedeți!

Era îngenuchiată lângă un fragment de piatră acoperit de hieroglife. Cei trei tineri se priviră; erau prea emoționați ca să scoată vreun sunet. Dintr-o mișcare, se ridicară și se repeziră spre terasă.

Acolo, printre stâncile dezagregate, descoperiră blocuri mari sfărâmate pe care se mai puteau citi hieroglife. Aici era deci! Și erau primii! Sub picioarele lor, în fundul unui puț adânc, era un

cavou unde se odihnea – dacă mormântul nu fusese violat – o mumie. Fragmentele gravate cu hieroglife proveneau dintr-o capelă zidită în aer liber și pe care rocile desprinse din vârful stâncos, o sfărâmaseră.

— Totul trebuie curățat, exclamă Jean. Iată cu ce avem să ne distrăm mâine. Vezi Rabak, se adresează el ghidului, care privea în tăcere, am găsit comoara!

Negrul nu înțelesese nimic din cuvintele lor, dar bucuria tinerilor spunea destul, așa că începu și el să râdă.

*

În zori, Josée fu prima care se trezi. Se strecură ușurel afară din cort pentru a pregăti cafeaua înainte să-și cheme prietenii. Rabak, care-și terminase garda, nu mai era la postul său. Probabil s-a îndepărtat puțin să-și mai dezmorească picioarele. Fata se apropie de foc, dar acesta era stins. Rabak fusese cam neglijent. Privi atent spre pantă. Nu se vedea nicio siluetă, nimic nu mișca pe terasă. Să nu-l fi schimbat pe Jacques? Dar nu, el dormea la locul sau obișnuit, lângă mașină.

Îngrijorată, Josée reveni lângă foc. Observă că nu mai era decât o cenușă rece.

— Hei! strigă Jean, scoțându-și capul zburlit prin deschizătură cortului.

— Jean, zise fata, îngrijorată, Rabak nu mai este aici! A fugit!

*

Alo, alo... 55 ter?... Aici 55 bis.

Încăperea secretă din căsuța de lângă Nil, din vechiul Cairo, era aceeași, cu covoarele sale groase și cufărul ferecat cu aramă, adăpostind emițătorul.

Era același bărbat înalt și brunet care vorbea:

„Sunt acolo...”

Omul cu fes își păstra atitudinea respectuoasă, iar micul Ahmed cu cele trei puncte albastre

tatuat între sprâncene, observa cu aceeași curiozitate acele cadranelor misterioase.

— Alo... da... totul este pregătit... totul se va desfășura cum am convenit, confirmă omul brunet, cu obrazul stâng contractat de un tic nervos.

*

Ora nouă fără trei minute. Danielle urcă sărind câte patru scările Institutului. Bătu la ușa lui André Florent care o primi zâmbind. Avea deja receptorul la ureche; era ora când lua legătura cu cei de la Djebel Taual:

— Alo, da, Florent... Găsit! Micuțul meu Jean, sunt foarte fericit; Îmi închipui că sunteți istoviți! În forma... o capelă exterioară...

Danielle, cu răsuflarea tăiată, sări în sus de bucurie când auzi cuvântul „găsit”. Dar chipul lui Florent exprima, după prima bucurie, îngrijorare.

— Fiți foarte prudenți, vă rog, adăugă el. Materialul pentru săpături și ambalaj, camionul, totul este pregătit. Conducătorul săpăturilor este prevenit și poate pleca în orice moment. Ascultă... Alo! Pornim în mai puțin de o oră și vom merge cât mai repede posibil, făcând cu rândul la volan.

— Nu, Max se simte mult mai bine, dar nu ne poate încă însoți; ne va întâlni peste câteva zile. Alo!... Va rămâne în legătură cu voi și în fiecare oră își va regla lungimea de undă... ba da, insist.

— Au găsit, nu-i așa? întrebă Danielle, în momentul în care André Florent închise aparatul de emisie. Dar ce s-a întâmplat?

— Au găsit... dar ghidul a dispărut!

*

Ora șase: era ora primei legături a zilei.

Așa cum stabilise André Florent în ajun, din oră în oră lua legătura cu cei trei tineri care, pe podișul El-Butana, așteptau cu nerăbdare materialele și oamenii cu ajutorul cărora să poată degaja puțul care ducea la mormânt. Materialele erau pe drum din ajun, așa cum promisese André Florent.

Totul părea să meargă bine încă din ajun. Pe rând, Jean, Jacques și Josée glumeau cu Max și Danielle, le descriau peisajul, le povesteau despre vulturii care se roteau mereu deasupra capetelor, despre animalele care le dădeau târcoale, despre șerpii care constituiau pericolul cel mai mare. Sau discutau despre inscripțiile descifrate pe fragmentele de pietre găsite la suprafață și se întrebau cine ar putea fi personajul înhumat acolo. Poate un mare războinic, dacă te luai după hieroglife.

— Alo... alo... chemă Max. Nu s-au sculat încă, bombăni el, alo!

Capul ciufulit al Daniellei apăru în pragul ușii întredeschise.

— Nu răspund, îi spuse Max fetei... Alo!

Nu se auzea decât o șuierătură și, timp de 20 de minute, continuă să cheme, dar în zadar.

— Poate au uitat ora, își dădu cu părerea, scoțându-i casca. Dar, după tonul cu care o spunea, se putea ghici că nici el nu credea într-o asemenea eventualitate. Danielle îl privi îngrijorată. Deodată, un bâzâit străbătu prin receptoare. Max își puse în grabă casca.

— Alo... da, eu sunt... de douăzeci de minute...

Danielle îl văzu pe Max pälind. Se aplecă spre el, dar prin cască nu se auzea decât o fornăială îndepărtată, cu dese întreruperi, printre care distinsese cuvântul: „Muniții”...

Max, crispat, întrebă:

— Cât mai puteți rezista?

Fornăiala reîncepu, repezită.

— Așteaptă, zise Max... rămâi în legătură... lasă-mă să mă gândesc puțin... Da...

Murmură câteva cifre: ora șase... o mie cinci sute de kilometri... Două sute cincizeci... Apoi strigă în aparat cu voce tare:

— Alo!... Alo, Jean! Rezistați! Veți fi salvați înainte de apusul soarelui. Dă-mi poziția exactă a locului unde vă aflați...

Și, pentru ultima oară îi îndemnă:

— Rezistați!

Ușor de spus: rezistați.

Ghemuiți în spatele unui perete prăbușit al capelei funerare, Jean, Josée și Jacques nu pierdeau din ochi siluetele care la cincizeci de metri deasupra lor, lipite de stânci, îi urmăreau.

Atacul avusese loc puțin timp înaintea zorilor. Jean, lângă foc, aștepta răsăritul soarelui ca să-și termine garda. Prietenii săi dormeau în cort. Totul era calm, calmul care precede zorile, când sălbăticiunile își termină vânatul și se retrag în vizuinile lor.

Deodată, o piatră se rostogoli pe pantă, din stâncă în stâncă. Jean își ciuli urechile, se ridică, se duse până la marginea platformei, scrută întunericul. Nu zări decât formele nedeslușite ale stâncilor și, jos de tot, pata mai luminoasă a mașinii.

Frigul te pătrundea și Jean reveni lângă foc, aplecându-se să mai arunce câteva vreascuri. Ceva zbură șuierând deasupra capului și se înfipse vibrând în pământ... O săgeată!

Jean se lipi de o ladă cu scule. La lumina vreascurilor se putea zări o siluetă în vale. Jean trase, după apreciere, și văzu silueta prăbușindu-se.

— Culcați-vă. La pământ! strigă el lui Jacques și Josée, care se repeziseră afară din cort. În fața lor se auziră focuri de armă și, în mijlocul unor strigăte sălbatice, urcau umbre atacând locul în pantă. Dar sub tirul rapid și precis, atacanții s-au retras în dezordine, adăpostindu-se în spatele mașinii.

În acel moment, cerul se făcu roșiatic în spatele munților din Eritreea... Răsărea soarele.

Culcați pe burtă, Jean și Jacques se cățăraseră până la marginea terasei pentru a găsi un unghi mai bun de tras.

Patru dintre atacanți ieșiseră din adăpost și înaintau în câmp, în timp ce ceilalți, rămași ascunși, îi acopereau. Se auzi o rafală de mitralieră și gloanțele se loviră de stâncile din jurul prietenilor noștri. O avalanșă de pietriș alunecă de-a lungul văii.

Băieții trăgeau fără întrerupere și unul din atacanți căzu. În schimb ceilalți trei înaintau. Ajunseră la numai cincizeci de metri, adăpostiți de blocuri mari de piatră.

— Să ne retragem în ruinele vechii capele, fu de părere Jean. Josée, fugi tu prima, noi te acoperim!

În timp ce Jacques îi ținea pe atacanți la respect, Jean alergă să lanseze lui Max un SOS.

Acum, cei trei tineri așteptau. Inamicul încercase în trei rânduri să ajungă la capelă; de trei ori tirul îi oprise.

„Veți fi salvați înainte de apusul soarelui” spusese Max. Dar oare își va putea ține promisiunea, fiind la 1 500 de km de aici?

Dacă inamicul mai încerca un atac, nu mai erau convinși că-l vor putea opri; aproape nu mai aveau muniții.

Ora prânzului trecuse. Soarele încingea pietrele adăpostului lor improvizat. Setea îi chinuia dar trebuiau să economisească singurul bidon de apă adus de Jean din cort. Inamicul stătea nemișcat. Ce aștepta oare? Noaptea? Întăriri?

Ora patru... Atacanții păreau încremeniți în spatele stâncilor, aceste stânci pe care tot fixându-le, tinerii aproape nu le mai distingeau.

Alte două ore trecură încet, pline de teamă. Căldura toridă a soarelui care te strângea ca într-o cingătoare, începuse să mai slăbească. Dușmanii se simțeau mișcându-se în adăposturi, Răsunară focuri de armă, Jean, Jacques și Josée răspunseră, ca și cum ar fi avut un depozit de muniții. La sfârșitul duelului, le mai rămăseseră doar trei cartușe. „Înainte asfințitului”, promisese Max. Apusul de soare se apropia.

— Ascultați, exclamă deodată Josée. Pe cer, dinspre apus, se deslușea un vâjâit. Se ivi un punct negru, care creștea cu iuteală. Un avion! Cobora spre podiș. Fără glas, cu fața încremenită spre aparat, cei trei tineri nu îndrăzneau să creadă că era el... Max!

Avionul se rotea deasupra capetelor lor, iar ei îi tăceau semne cu hainele. Aparatul mai coborî puțin, descriind cercuri largi, apoi o rafală de mitralieră lovi stâncă unde se adăposteau atacanții. Urlând de spaimă, se crea o mare îmbulzeală și se năpustiră în dezordine spre vale. O siluetă se prăbuși, lunecând în jos, pe pantă.

Salvați! Erau salvați! Jean, Josée și Jacques ieșiră în grabă din adăpostul lor, se cățărară pe stânci și, cu brațele ridicate spre aparatul care coborâse la mică înălțime, scoaseră strigăte de fericire.

Deodată, avionul luă puțină înălțime. Dădu drumul la ceva ce semăna cu un balot, apoi încă un altul, Două ciuperci mari albe se desfășurară, se mișcau pe cer, începând încet să coboare. Avionul se înălță din nou și se îndreptă spre apus, în căutarea unui teren de aterizare.

Tinerii alergară spre locul unde, probabil, căzuseră parașutiștii.

Când Jean se apropie la câțiva metri de Danielle, puțin amețită, izbită de pietre, dar fericită, aceasta tocmai încerca să-și desfacă parașuta.

— Cum te simți Danielle? o întrebă fratele ei, plin de îngrijorare.

— Nu mi s-a rupt nimic, răspunse ea, dar altădată să alegeți un teren mai moale... Ocupă-te repede de rana lui Max.

Dar Max, pe care Jean și Jacques îl ajutau să scape de parașută, era și el teafăr.

— Mă gândesc ce mutră o să facă Florent când va vedea că am ajuns înaintea lui, spuse el vesel.

VIZITATORII

— Domnișoară Dany, e în regulă! Se poate intra.

Tânărul nubian, gâfâind, stătea în pragul cortului în care Danielle era adâncită în lectura unei lucrări de egiptologie.

— Ceilalți sunt acolo?

— Sunt cu toții.

— Îți mulțumesc, Guilmée, că m-ai prevenit.

— Se putea? Doar vă promisesem... replică Guilmée, aruncând fetei o privire plină de admirație.

De acest Guilmée, Danielle își dăduse seama încă din primele zile a lucrărilor de degajare, că avea oarecare cultură și că vorbea franceza destul de bine.

— Am lucrat mult timp la unul din compatrioții tăi la Khartum. Îi explică nubianul. Știu să și citesc scrisul vostru. Stăpânul meu îmi împrumuta cărți, îi spuse zâmbind Guilmée. Iar Danielle își puse în gând să continue opera de educație începută.

Când reuși să alunece prin deschizătura pe care muncitorii o săpaseră, ea se opri în fața sălii largi ce i se deschidea în fața ochilor, cuprinsă de o emoție greu de descris. Ce frumoasă era! Privirea uimită trecea de la plafonul decorat cu flori de lotus, la papirusuri verzi, albastre, galbene, cu ornamente de aur, la stâlpii de susținere gravați cu hieroglife aurii, la zidurile acoperite de picturi.

Aceste picturi, în care culorile armonios îmbinate erau puse în valoare de chenare fine aurii, erau aceleași care se găsesc în toate mormintele vechilor egipteni, a celor care-și puteau permite să-și pregătească o astfel de „locuință a veșniciei”. Erau un fel de fresce redând viața defunctului, comentată în hieroglife.

Danielle ajunse la fratele ei, alături de ceilalți camarazi. Și aceștia erau stăpâniți de aceeași emoție amestecată cu un sentiment de satisfacție. De trei mii de ani de când fusese construită, nicio ființă omenească nu mai trecuse pragul acestei săli. Nicio ființă omenească nu-l mai contemplase pe acest Nebamon, a cărui mumie se odihnea puțin mai jos, în măruntaiele pământului. Nebamon, din care pictorul făcuse personajul principal al tuturor scenelor.

Doi pereți ai sălii erau consacrați gloriei sale militare. Era arătat instruind recruți, conducându-și carul de luptă alături de stăpânul său, faraonul, asediind un oraș, revenind victorios din vreo expediție îndepărtată, urmat de gloata de prinși pe care-i prezenta la palat.

Era și o inscripție hieroglifică ce afirma că fusese către izvoarele Nilului, mai departe decât fusese cineva vreodată.

Pe un alt perete, artistul îl desenase pe Nebamon odihnindu-se după oboseala războiului, vizitându-și domeniile și asistând la muncile felahilor: arat, semănat, seceriș, totul reprezentat în amănunt.

Apoi Nebamon se distra: urmărea antilope în deșert, vina hipopotami cu sulița, pescuia în Nil, toate plăcerile rezervate egiptenilor avuți...

Încet, încet, prietenii noștri făcură înconjurul sălii, schimbând doar ici-colo câte un cuvânt, pentru a admira vreun detaliu pitoresc, a scoate în evidență o scenă mai amuzantă, a comenta unele hieroglife. Josée se apropia de perete, mângâia cu un gest profesional de pictor câte o figură mai seducătoare, un animal redat cu măiestrie, o floare cu un colorit încă plin de prospețime.

Sala se deschidea către o trecere largă. Aici nu mai era vorba de lupte, de munci agricole sau de distracții. Pe unul din pereți erau redată toate etapele înmormântării la egipteni: catafalcul tras de boi, traversarea Nilului în barcă, bocitoarele despletite, preoții plini de solemnitate.

Pe celălalt perete, pictura evoca, conform ritului și a credinței din acele timpuri, viața de dincolo de mormânt: judecata zeului Osiris și numeroasele primejdii de care trebuia să scape defunctul, pentru a ajunge în împărăția cerului.

A doua zi dimineața, puțul care conducea la sarcofag, era degajat.

— Danielle va coborî prima, hotărî André Florent.

Ceilalți aprobară, cu căldură, hotărârea. Doar datorită ei ajunseseră acolo, așa că această întâietate i se cuvenea.

Și Danielle fu prima care pătrunse în deschizătura de la suprafață și fu cea dintâi care trecu prin intrarea nezidită a mormântului, în timp ce inima-i bătea gata să-i sară din piept. Tot ea fu prima care se găsi în fața sarcofagului, un sarcofag din granit negru, cu patru vase albastre la colțuri și care, conform ritualului, conținuseră organele extrase din corpul mumificat.

În jurul sarcofagului văzu un pat, scaune din lemn sculptat, fotolii încrustate cu aur, argint și emailuri. Iar așezate pe un raft, farfurii de argint, cupe de alabastru, vase de aur. Adică un mobilier întreg, identic celui de care se servise în viață, credința fiind că și defunctul va avea nevoie de acestea în noua sa „viață”.

Un sipet conținea rufărie din pânză fină, haine de în plisate, eșarfe, un sortiment întreg de sandale de piele și de papirusuri.

Danielle, cu mâna tremurândă, desfăcu una din eșarfe, brodată cu fir de aur. Era intactă, ca și toate celelalte lucruri care păreau să fi fost așezate acolo în ajun. Deschise apoi capacul unui cofret de argint Incrustat cu peruzele și lapislazuli, caseta cu bijuterii. Era plin de coliere, grumăjere și pieptare de aur cu cizelări în forme de cărăbuși, șerpi și de lotuși, brățări și inele încrustate cu cristale și pietre prețioase.

André Florent și tinerii cercetători ajunseră și ei lângă Danielle. Sarcofagul de granit, deschis, conținea un al doilea sipet de argint cizelat și gravat cu hieroglife. În fine, sub un fel de carton desenat și vopsit, cu fața acoperită cu o mască aurită, mumia strâns înfășurată cu benzi de in, bogat împodobită cu coliere, brățări, inele, mumia lui Nebamon, mare războinic din timpul faraonilor, apăru în toată splendoarea ei. Erau toți aplecați asupra ei, când unul din muncitori, venind de afară, se apropie de André Florent și îi spuse câteva cuvinte...

— Ei, iată! exclamă egiptologul, iată că avem deja vizitatori. Dacă înțeleg bine ce-mi zice băiatul ăsta, este vorba de savanți străini... Mă duc să le ies în cale...

Când se înapoie lângă sarcofag, doi bărbați îl însoțeau.

— Iată-i, spuse el cu căldură, sunt Alan Garden și Henry Handchief. Cunoașteți lucrările de egiptologie ale lui Alan Garden. H. Handchief se ocupă mai ales de preistorie, dar îmi spune că civilizația egipteană nu-l lasă nici ea indiferent. Oaspeții noștri aflați într-o călătorie de studii în Eritreea, au făcut un mic ocol... pentru a vedea descoperirile noastre.

Avu loc un schimb de saluturi și complimente. Danielle, care citise lucrările egiptologului Alan Garden și-l admira, îl privea pe furiș. Omul acesta, cu o falcă cam grosolană și cu privirea ascunsă de lentilele albastre ale ochelarilor, o decepționa. Își amintea de fotografia ce i-o văzuse într-o revistă și, dacă trăsăturile îi păreau asemănătoare, ceva din expresia feței lui o deruta. Felul în care se apleca asupra mumiei, parcă adulmecând-o, și modul cum pipăia bijuteriile, o înfuriau. Nu, sigur, nu semăna cu fotografia din amintirea ei.

Ea se apropie de el, care puțin depărtat de grup, privea papirusul aflat în sicriu, și pe care era copiat un capitol din „Cartea Morților”.

— Cred, interveni ea brusc, că sunt formule ce trebuiau recitite în fața zeilor... nu? Ce spun ele? Oh! iertare... E...

— Dar nu... nu... Iată ce zic ele: „Nu te ridica împotriva mea ca martor, nu mi te opune în fața judecătorului...”.

Danielle îl privi pe savant. Ceea ce citea el acolo sau mai exact recita, era în adevăr o formulă din „Cartea Morților”, dar nu era aceea înscrisă în partea respectivă a papirusului, pe care Danielle îl traducea cu ușurință. Formula preciza: „Nu am înșelat în măsurătorile câmpurilor. Nu am sustras nimic din contragreutățile balanței. Nu am păcălit la cântărire”.

Oare savantul ghicise stupoarea tinerei fete? Ea nu-i putea descifra privirea din spatele ochelarilor colorați. Danielle îi mulțumi grăbită și se depărtă tulburată...

DUBLA DISPARIȚIE

Josée, bucătăreasa-șefă a taberei, făcuse minuni în cinstea celor doi oaspeți; din rezerva de conserve folosi tot ce avea mai bun, iar o pulpă a unei antilope, vânată în ajun de Jacques, se pâRJolea în frigarea improvizată.

Masa era întinsa pe un cufăr în cortul principal și Josée, ajutată de Jean, tocmai termina de așezat farfuriile din bachelită. Dar Josée nu era mulțumită:

— Danielle exagerează, exclamă ea. S-ar fi putut gândi să-mi dea o mână de ajutor.

— Credeam că ați revenit împreună la tabără, se miră Jean.

— Nu, când m-am despărțit de voi, ea vorbea cu Alan Garden în fața sarcofagului. Cred că și acum mai discută cu el... În fine, acum totul este gata... Dacă ei mai întârzie, friptura se va face scrum... și noaptea nu va întârzia să apară... Ar trebui să te duci să-i aduci.

Jean, ieșind, văzu grupul părăsind capela și îndreptându-se către cort. Le ieși în cale, surprins:

— Cum, Dany nu e cu voi?

— N-am mai văzut-o de când am urcat în capelă, răspunse André Florent. Sunt cam două ore de atunci. O credeam cu voi doi și cu sir Alan.

— Nu l-am văzut nici pe sir Alan.

— Totuși zise H. Handchief, și el ne-a părăsit când am revenit în sala cu picturi.

— Era cu Danielle?

— Păi, cred că da!

— Prietenul dumneavoastră este poate în cortul ridicat de ghidul dumneavoastră, sugerează Josée... și Danielle este probabil cu el.

Dar cortul era gol. Ghidul străinilor se dusesese, se vede, în tabăra muncitorilor plasată mai jos, pe

podiş.

— Danielle o fi avut poate ideea să-i arate oaspetelui nostru instalațiile, spuse André Florent.

Jean, care începea să se neliniştească, coborî panta alergând. Dar nimeni nu zărise pe tânăra fată şi nici pe presupusul ei însoţitor.

— N-am mai văzut-o pe domnişoara Danielle de când am însoţit-o la mormânt, afirmă Guilmée. Şi să tot fie două ore de când stau aici să aranjez nişte scule.

Când Jean, efectiv îngrijorat de data aceasta, reveni la cort, se ciocni aproape cu Lambé, ghidul celor doi savanţi străini.

— Şi Handchief? Şi Garden? întrebă el.

— Şir Handchief e aici. Ce s-a întâmplat?

Ghidul începu o explicaţie lungă, din care Jean nu înţelese mare lucru, îl împinse în cort, unde Lambé, cu gesturi largi explică ceva lui Handchief. Acesta scoase o exclamaţie, mai puse una, două întrebări, apoi traduse:

— Lambé mă anunţă că una din cămilele noastre a fugit...

Francezii se priviră...

— În fine, murmură Jean... e sigur chiar că a fugit?

— Staţi puţin, interveni Florent, când şi-a dat seama de dispariţia cămilei?

— Acum câteva clipe, reluă sir Handchief, care mai pusese câteva întrebări ghidului, apoi traduse:

— Lambé îmi spune că, puţin după sosirea noastră, a adăpostit cămilele lângă colina din dreapta taberei, acolo găsindu-se puţin mai multă vegetaţie. Din ceea ce îmi povesteşte, nu s-a mai ocupat de animale până ce, noaptea apropiindu-se, s-a dus să le aducă mai aproape de tabără.

— Animalele nu erau împiedicate?

— Îmi spune că da şi nu înţelege cum...

— Scuzaţi-mă, dar din păcate, cred că am înţeles! Rugaţi ghidul dumneavoastră să ne conducă acolo unde a adăpostit animalele.

Micul grup, la lumina lanternelor, se îndreptă spre colină.

Florant, fără a se opri din mers, povestea savantului furtul documentelor, atacul și rănirea lui Max, atacarea tinerilor cercetători. Ceilalți înaintau tăcuți. Erau uimiți. Danielle răpită! Nu înțelegeau prea bine care era planul răpitorilor, dar oricum, Danielle era în pericol. Max mergea cu mâna pe umărul lui Jean, în semn de prietenie; Jean cu inima strânsă, dar hotărât să-și regăsească cu orice preț sora, făcea în gând zeci de planuri.

— Vedeți, arată André Florent când sosiră: iarba este călcată în mai multe locuri... Se vede că s-a opus rezistență...

— Curios, remarcă Jean, nu lipsește decât o singură cămilă.

Jacques care, cu lanterna îndreptată spre sol, examina urmele, încercă să explice:

— Răpitorii i-au legat pe prietenii noștri pe spatele animalului, pentru a-i lua cu ei. E sigur că au venit și ei pe cămile, dar, vezi tu... Zona de iarbă rară este înconjurată de pietre. Bandiții au avut grijă să descalece acolo unde erau siguri că nu rămânea nicio urmă.

— Nu înțeleg bine ce avantaj speră răpitorii să obțină din acest rapt, spuse sir Handchief.

— Sunt, după părerea mea, mai multe ipoteze, răspunse André Florent; ei speră poate că le vom ceda locul... sau poate vor pretinde tezaurul din mormânt ca răscumpărare a prizonierilor... sau poate așteaptă, pur și simplu, ca noi să plecăm în urmărirea lor pentru a veni să fure bogățiile lăsate doar în grija muncitorilor, ușor de făcut inofensivi.

Sir Handchief înălță capul și murmură:

— De ce oare l-au răpit și pe bietul Alan?

— Era în mod cert cu Danielle. Ar fi fost un martor incomod.

Guilmée, îngrijorat de tânăra sa prietenă, se apropiase de câteva minute de grupul europenilor,

îi ascultase în liniște, apoi privi brusc pământul călcat în picioare.

Se apropie de Jean și întreabă cu amărăciune:

— De ce ați călcat cu toții peste urme... S-au încurcat complet... Nu mai pot distinge nimic... Nu mai pot regăsi urmele ce aș fi dorit să le cercetez. Pot doar să afirm că, în adevăr, pe cămilă erau urcate două persoane și că aceasta a plecat în direcția aceea.

Direcția era spre Marea Roșie.

*

Femeia ghemuită în fața focului sufla peste vreascuri, aruncând din când în când o privire piezișă către omul care se apropia de tabără.

Când ajunse în fața ei, Jacques salută. Ea își fixă vâlul pe cap, continuă să sufle și strigă cu o voce guturală un nume. O mână ridică un colț al pânzei cortului și un om înalt apără în prag.

Jacques repetă salutul și începu să-i pună întrebări.

Zorile se ridicau deasupra taberei mizerabile care, dintr-odată, se trezi la viață. La intrarea fiecărui cort, ochi curioși îl priveau pe Jacques. Femeile complet acoperite cu vălurile lor albastre se agitău în jurul focurilor și a puțului.

În curând, în jurul șeniletei, oprită la câțiva pași, se strânse un cârd de negrișori bucălați, care trâncăneau și râdeau în gura mare spre Jean și Josée.

Dar Jean și Josée nu aveau niciun chef să răspundă surâzând la această manifestație. Nu-l slăbeau din ochi pe Jacques și interlocutorul său, încercând să ghicească din mimica acestuia ce-i răspundea lui Jacques.

— Nimic! suspina Jacques, când ajunse la șeniletă. Niciun indiciu... Să plecăm! Atenție la copii!

Auzind zgomotul motorului, copiii o rupseră la fugă, căutând adăpost sub fustele femeilor. Cei trei tineri ajunseră la drumul de caravane pe care

porniseră la Hicheib pentru a ajunge la El Guirbal... Ei fuseseră desemnați de grup să-i regăsească pe Danielle și pe Alan Garden.

„Către Marea Roșie”... afirmase Guilmée. De la Hicheib la El Guirbal, acest așa-zis „drum” constituia singura cale posibilă. La El Guirbal trecea calea ferată care lega Port-Sudan cu Kassala și Khartum. Răpitorii nu aveau niciun interes să facă un drum atât de lung pe teritoriul egiptean. Și de ce să-i fi îmbarcat pe captivi? Frontiera cu Eritreea era destul de aproape de El Guirbal. După toate aparențele, răpitorii urmau să treacă această frontieră. Trebuiau găsiți, deci, înainte ca ei s-o fi trecut...

De aceea, neobosit, Jean oprea autoșenileta la fiecare tabără, la fiecare cort, punând întrebări tuturor caravanelor, tuturor nomazilor:

— Călăreți pe cămile cu un om alb și o tânără albă...? Călărețul cu o fată albă...

*

Încet, încet, Danielle își deschise cu greu pleoapele. Un fel de ceață roșie-cenușie îi juca în fața ochilor. Ce tare o durea capul! Făcu un mare efort să iasă din starea de toropeală în care o adusese cloroformul și deschise ochii mari: ziduri de vălătuci cu o ferestruică îngustă, pe jos – pământ bătătorit...

Încercă cu greutate să se ridice. Căzu însă din nou pe zdreanța subțire de covor pe care fusese culcată. Mâinile și picioarele îi erau legate. Își recapătă cunoștința: prizonieră, da, era prizonieră!

Își plimbă privirea în jurul bordeiului. Era aproape gol, Într-un colț era un fel de sobă de lut, cum au toți indigenii.

După un timp care i se păru o veșnicie, ea începu să strige, doar o va auzi cineva... Dar, niciun răspuns. Trase cu urechea, dar nimic: niciun zgomot, niciun sunet, nu se auzea nimic.

Îi era sete... încheieturile mâinilor și gleznelor o dureau din ce în ce mai tare și încetul cu încetul o

cuprindea o neliniște ascunsă. Încercase de câteva ori să scape de legături, dar nu reușise decât să-și sângereze încheieturile, să se obosească și mai mult și să-și sporească și mai mult setea.

Încet, încet, orele treceau, ziua se scurgea în minute nesfârșite. Puțin câte puțin raza de soare se retrăgea către zid... și apoi o umbră invadea bordeiul. Danielle, cu corpul amorțit, scăldată de sudoare, abia mai răsufla de sete și febră.

Deodată tresări. Un tropot de copite frânse liniștea... Tropotul creștea... Sigur că s-a oprit în fața bordeiului. Câteva ordine scurte pe care nu le putea desluși... Tropăit de picioare... un muget de cămile... și apoi o mână împinse ușa joasă. Aerul răcoros de afară pătrunse în încăpere. Un bărbat, un metis, intră. Aruncă o scurtă privire spre tânăra fată care abia mai respira și ieși. Danielle abia își reținu un strigăt disperat de ajutor. Bărbatul reapăru câteva minute mai târziu cu brațele încărcate. Fără a scoate vreun cuvânt, se ghemui în fața sobei de lut și începu să aprindă focul. Apoi sparse niște ouă într-o tigaie de tablă înnegrită. Un miros înțepător de ulei ranced umplu încăperea. Danielle simți că se sufocă. Când socoti că sunt bine prăjite, se așeză jos, cu picioarele încrucișate, și începu să mănânce zgomotos, ștergând tigaia cu o bucată de turtă uscată. Apoi sorbi lung din ploscă.

Apă!... Danielle nu-și putu stăpâni un geamăt. Bărbatul se ridică, se apropie de colțul unde zăcea tânăra, taie cu un gest brusc legăturile de la mâini și îi întinse plosca. Danielle își frecă încet încheieturile dureroase ale mâinilor, degetele amorțite, Înfrângându-și cu greu sila, trase câteva înghițituri din această apă clocită și amară.

Bărbatul începu din nou să se agite în jurul plitei; sparse două ouă în tigaia năclăită, apoi i-o aduse Daniellei, împreună cu o bucată de turtă.

La prima înghițitură, fetei i se făcu greață. Dar trecuseră mai mult de douăzeci și patru de ore de

când nu mâncase nimic. Și apoi, rațiunea o îndemna să se hrănească pentru a-și păstra forțele, pentru a încerca, eventual, să fugă.

În timp ce mânca, Danielle încercă să lege o conversație prin cele câteva cuvinte din dialect pe care le cunoștea. Dar bărbatul rămase în continuare mut, impasibil, cu fața imobilă. Când Danielle termină de mâncat, bărbatul, fără nicio vorbă, îi luă din nou mâinile, pentru a le lega. Danielle protestă, încercă să se zbată. Dar cum să lupți cu aceste mâini de fier?

Când termină cu legatul, bărbatul, la fel de tăcut, ieși din bordei, închise ușa și imediat după aceea Danielle auzi tropotul cămillei care se îndepărta.

*

Tabăra Djebel Taul răsuna de zgomotul ciocanelor. Ambalate cu grijă în rumeguș și talaș, bijuteriile, hainele, micile sipete, mobilele, statuetele votive ale marelui războinic umpleau puțin câte puțin lăzile. Max dirija operațiunea în fundul cavoului, în timp ce André Florent, la suprafață, verifica cu atenție listele. În adevăr, cei doi bărbați își făceau munca cu toată seriozitatea, așa cum erau obișnuiți s-o facă, dar bucuria unei asemenea descoperiri, mai ales pentru un arheolog, nu se manifesta de această dată. Prea îi preocupa soarta lui Danielle și a celor plecați în căutarea ei.

Doar la orele de masă schimbau câteva cuvinte. Suportau politicoși doleanțele lui Henry Handchief, care nu mai înceta să-l căineze pe „bietul Alan” și răsuflau ușurați când savantul se retrăgea în cortul său.

Trei zile și trei nopți trecuseră de când plecase autoșenileta, trei zile și trei nopți greu de suportat fără niciun fel de știre.

Unde puteau fi oare cei trei tineri? Ajunseseră oare la frontieră? Reușiseră să culeagă ceva informații, să găsească măcar vreo urmă? Îl cunoșteau pe Jean și știau că el va încerca

imposibilul. Lui Florent îi era puțin teamă de imprudența lui Jean, dar se gândea că Jacques, mai rațional și cu experiența lucrurilor în această țară, îl va opri să intre orbește în cine știe ce capcană.

În flecare seară, când Max și André Florent erau singuri, Guilmée se strecura fără niciun cuvânt în cortul lor. Fiindcă Guilmée, care nu se consola cu dispariția lui Danielle, făcea o anchetă discretă, supraveghea venirile și plecările, asculta discuțiile. Dar în tot decursul acestor trei zile el nu văzuse nimic, nu surprinse nimic care să-i fi dat vreun fir al acestei întâmplări.

În zorile celei de-a patra zi, totul era ambalat, excepție făcând sarcofagul și mumia.

Max și André Florent erau în preajma muncitorilor care transportau lada pregătită pentru sarcofag și mumie. Deodată îl văzură pe sir Handchief care se îndrepta spre dâșii, făcând gesturi largi cu brațele. Această exuberanță nu prea i se potrivea. Oare ce se întâmplase?

— Veniți repede, striga etnologul. Tocmai am descoperit o intrare secretă... da... ea se află exact sub piatra unde era sarcofagul...

Max și André Florent scoaseră câte o exclamație și cu pași mari, tot discutând cu aprindere, cei trei bărbați se îndreptară spre capelă. Abia avură timpul să coboare în cavou, că răsună o puternică explozie...

LIBERĂ

Un metru abia o mai despărțea de țintă... Danielle, gâfâind, se opri pentru o clipă, să mai prindă puteri. Respiră adânc pentru a încerca să-și potolească bătăile dezordonate ale inimii. Apoi, cu nervii întinși la maxim, cu răbdare, își reluă lenta ei târâre pe călcâie și pe ceafă. Încet, cu răbdare... centimetru cu centimetru...

La fiecare efort, la fiecare înaintare, legăturile de la încheieturile mâinilor și de la glezne îi intrau mai adânc în carne și pământul bătătorit sorbea picături din sângele ei. Capul i se ciocnea de asperitățile solului bătătorit inegal sau se izbea, uneori, de o pietricică. Dar ea nu vedea decât un singur lucru – vreascurile, a căror strălucire pălea.

Doar cincizeci de centimetri! Doar... Își încordă mușchii și se întoarse cu fața în jos. În fine atinse soba de lut. Trebuiau acum ridicate încheieturile mâinilor la înălțimea vreascurilor. Dacă ar răsturna plita, ar risca să le răspândească.

Contactul antebrațelor cu lutul aproape încins îi smulse un geamăt involuntar. Dar, hotărâtă, își înfundă încheieturile mâinilor în cenușa incandescentă. O durere ascuțită făcu să-i țâșnească lacrimile. Totuși, strânse din dinți și rezistă. Sfoara ardea greu, mocnit. Cu mare greutate, Danielle reuși să o rupă și căzu pe pământ, gâfâind, scăldată în sudoare... dar cu mâinile libere.

Mai făcu un efort și cu mâinile acoperite de arsuri, reuși să desfacă legăturile de la glezne. Crezu, pentru un moment, că nu-și va mai putea dezmorți picioarele umflate. În fine, reuși să se ridice în picioare și, târșâind, ajunse la ușă, o deschise larg... Aerul nopții, rece și proaspăt, o

izbi cu putere în față. Danielle respiră adânc. Era liberă!

*

Jacques conducea tăcut. În spate, Josée cu fața întunecată, Jean, mai întunecat încă, cu o cută adâncă între sprâncene, stătea și el tăcut.

Ce tristă reîntoarcere. La plecare îngrijorarea lor era atenuată cel puțin de speranță. Acum nu mai rămânea decât îngrijorarea. În zadar cei trei tineri scotociră întreaga zonă, până la frontieră, în van cercetaseră de-a lungul acestei frontiere, degeaba reușiseră chiar să o treacă și se încrâncenaseră în ancheta lor dezamăgitoare. Nici un singur indiciu, nici cea mai mică informație. Danielle și Alan Garden dispăruseră fără urmă...

Jean, cu buzele strânse, nu putea, în durerea lui, să nu se gândească la tot ce putea fi mai rău pentru sora sa. O singură speranță mai era: André Florent avea poate noutăți despre dispăruți sau despre răpitorii acestora. Afară numai dacă cei trei bărbați rămași în tabără au fost atacați din nou! Din cauza aceasta, nerăbdător să afle cu un moment mai devreme, Jacques apăsă la maxim pe acceleratorul autoșeniletei.

Părăsiră drumul caravanelor la Hicheib, care nu mai înainta pe podiș, pentru a o lua de-a dreptul în direcția taberei. Autoșenileta sălta, sărea în toate părțile, din cauza colțurilor stâncoase ieșite din pământ, cât și a gropilor, dar niciunul dintre ocupanții ei nu dădea vreo importanță.

În fine, se apropiară de tabără. O ultimă curbă îi adusesse în fața piscului stâncos, pe panta căruia autoșenileta începu să urce scârțâind.

Pe măsură ce se apropiau de țintă, Jacques căuta din priviri siluetele celor ce ar fi trebuit să se afle în activitate. Dar niciun semn de viață nu se arătă în peisajul dezolant. Și cum de nu se vedeau petele albe ale corturilor?

Ca pentru a răspunde surprinderii sale, Jean exclamă:

— Dar nu se zărește nimic!

Jacques apăsă pe accelerator. Autoșenileta făcu un salt înainte, apoi motorul se înecă și, parcă gemând din toate închieturile sale, se opri.

Jean și Josée erau deja jos. Jacques întrerupse contactul, închise benzina, trase frâna de mână și-și ajunse, din urmă, prietenii. După câțiva pași, uluiți, toți trei se opriră: nici o țipenie de om, niciun cort, niciun sunet... Din tabără nu mai rămăsese nimic...

Djebel Tual, sălbatic și pustiu, își înălța colosul de stâncă ciopârțită deasupra podișului sinistru, pe care-l mătura urlând un vânt rece.

Ca hipnotizați, cei trei tineri înaintau. Acolo unde acum câteva zile era o tabără de muncitori, acum nu mai era decât un morman de cutii de conserve pe jumătate îngropate, câteva lăzi, cercuri de pământ înnegrit de foc. Pe pământ abia se mai vedeau urmele corturilor și a țăruișilor.

Plecaseră! Toți plecaseră!... Chiar Florent! Chiar și Max! Plecați, deși era normal ca ei să fi așteptat revenirea lor!

— Oare ce s-a putut întâmpla? bolborosi Jean. Au fost cumva atacați, nimiciți și...

Jacques dădu din cap:

— Mi se pare imposibil... cu toți muncitorii... Ar fi trebuit ca asediatorii să fi fost în număr foarte mare. Și privește... Nici o urmă de luptă...

— Dar atunci?

— Tot caut, dar nu înțeleg nimic...

În acel moment vântul rostogolește ceva la picioarele tânărului, care se aplecă:

— Talaș, haideți la capelă!

— Tezaurele au fost însă ambalate, remarcă Jean, arătând solul presărat cu așchii de lemn. Fragmente de talaș, paie, spalieri scămoșate și sfâșiate de vânt, mai rămăseseră în scobiturile stâncilor.

Tinerii pătrunseră în sala cu picturi, unde pașii lor răsunau straniu.

Troliul instalat pentru a circula pe puț nu mai era acolo, dar o frânghie groasă rămăsese înfășurată lângă deschiderea acestuia.

— Cobor, hotărî Jacques. Poate voi găsi vreun indiciu în cavou.

Îndemânatici, tinerii fixară frânghia și Jacques începu să se afunde în puț. Prietenii săi rămaseră aplecați asupra deschizăturii. Deodată îl auziră pe Jacques scoțând un strigăt de uimire.

— Ce s-a întâmplat? strigă Jean.

— Puțul este înfundat!

— Înfundat? exclamă împreună Jean și Josée, cum se poate?

— Deschiderea cavoului este astupată... ar părea... s-ar spune că a avut loc o surpare.

O clipă mai târziu, Jacques ieșea din puț, Tăcut, întinse prietenilor săi ceva alb, pătată de pământ, turtită și deformată, ceva ce fusese o cască colonială de plută.

— Era casca lui Florent, murmură Josée cu o voce sugrumată... o recunosc după panglică.

*

Guilmée, învelit cu pătura și culcat alături de camionul al cărui șofer era, tresări. În liniștea nopții urechea lui fină, percepu un zgomot slab. Da, era lunecarea înăbușită a unor picioare goale.

Guilmée rămase nemișcat, dar ochii săi pătrunzători cercetau umbra. Deși era o noapte întunecoasă, fără lună și stele, el distinse forma unei siluete care se strecura pe lângă desiș și, cu pași prudenți, venea către camioane, cele trei camioane oprite unul în spatele celui alt. Umbra se îndreptă către ultimul din șirul celor trei, tocmai spre camionul lui.

Guilmée nu slăbea din ochi această siluetă. Rămăsese în continuare nemișcat, dar mâna sa dreaptă strângea mânerul pumnalului, de care nu se despărțea niciodată.

Silueta era mică, chiar mărunțică... s-ar fi spus... Ei bine da, era o femeie.

Inima lui Guilmée începu să bată mai tare. Dacă ar fi...

Era ea! vocea ei îl chemă în șoaptă:

— Guilmée!

Atunci, tot în surdină, dar cu inima tresărind de bucurie, tânărul șopti:

— Danielle!

Un sforăit sonor izbucni în liniștea nopții, venind dinspre primul camion.

Danielle se opri o clipă, apoi dintr-un salt se ghemui alături de Guilmée.

El îi cuprinse mâinile, dar biata fată abia își reținu un geamăt de durere.

— Ești rănită? o întreabă Guilmée. Ce ți s-a întâmplat?

— Nimic... câteva arsuri... poți să-mi dai să beau și să mănânc ceva?... Eu... și Danielle, la limita puterilor, lunecă leșinată în brațele lui Guilmée.

Rapid și ușor ca o pisică, nubianul o culcă pe pătură, se cațără în camion, reveni cu o ploscă, fructe, turte și puțin ceai într-o sticlură. Stropi cu apă fața tinerei fete și când aceasta își reveni, o sili să înghită ceaiul. Danielle luă apoi plosca și bău lung din ea, cu senzația că nu va ajunge niciodată să-și potolească setea. În fine, în timp ce Guilmée, ghemuit lângă ea, o privea în tăcere, ea începu să mănânce.

Nu putea folosi mâna dreaptă, picioarele îi erau însângerate, fața zgâriată, acoperită de praf lipit din cauza transpirației, părul atârna în șuvițe zburlite. Guilmée suferea să o vadă în halul acesta, dar fața lui îngrijorată se lumina pe măsură ce ea mânca și părea să-și recapete puterile.

Când o văzu zâmbind, fața tânărului nubian se luminează într-un zâmbet larg.

Ea îi povesti cum îi zărise la apusul soarelui, îi recunoscuse și se ascunsese așteptând ca toți să se culce, pentru a se apropia de el.

— Guilmée, întreabă în cele din urmă Danielle, unde sunt ceilalți?

— Fratele tău a plecat în căutarea ta cu Josée și cu Jacques. Au luat autoșenileta și până am părăsit noi tabăra nu se întorseseră. Șeful a rămas la Djebel Taual cu Max.

— De ce a rămas?

— Pentru a face alte săpături. Găsiseră parcă ceva și, în plus, pentru a te aștepta pe tine și pe ceilalți...

— Și aceste camioane conțin tezaurul din mormânt?

— Da...

— Și sir Handchief le-a luat?

— Da...

— Nu s-a întâmplat nimic mai deosebit de la răpirea mea? Ceilalți nu au văzut nimic, nu au înțeles nimic?

— Nimic văzut, nimic înțeles... Privirea lui Guilmée iscodea fața fetei.

— El este acela, zise printre dinți, el te-a luat cu dânsul!

— Da, răspunse fata, el este acela, acest Alan Garden care nu este Alan Garden, el m-a răpit. A făcut-o pentru că i-am descoperit minciuna, pentru a nu-i preveni pe ceilalți... și complicele lui este pe cale să o întindă cu tezaurul.

— Ah, murmură în surdină Guilmée, bănuiam eu ceva... Știam cu certitudine că era ceva în urmele lăsate la locul răpirii, dar ei le-au călcat în picioare și nu mai eram sigur, nu îndrăzneam s-o spun...

Întunericul nopții ascundea fața nubianului, astfel că Danielle nu-i putea vedea îngrijorarea.

Cu vocea tremurând, încercă să-i explice:

— Danielle, prietenii tăi acolo, la Djebel Taual... acum înțeleg totul... trebuie neapărat să mergem acolo.

Își ridică pumnul în direcția primului camion:

— Acesta este un bandit!

— Ce vrei să spui? Explică-te.

Ce putea explica Guilmée? Plecase încă în zori cu un camarad ca să împrășteze provizia de apă de la puțurile aflate la câțiva kilometri. Când reveniseră, Handchief dispusese ridicarea taberei. După spusele unor muncitori, mai exista un alt culoar pe care domnul Florent și Max s-au dus să-l exploreze.

Handchief aranjase apoi plata muncitorilor pe care un camion urma să-i transporte până la Ouad-Medani, de unde fuseseră angajați. Nu păstrase decât trei șoferi, câte unul la fiecare camion, pentru transportarea tezaurului. Plecarea era hotărâtă cât mai neîntârziat.

— Tu nu i-ai mai revăzut pe Max sau pe André Florent? se miră Danielle.

— N-am mai putut, fiindcă erau în capelă, iar noi ne grăbeam să ridicăm tabăra.

Danielle rămase o clipă tăcută. O neliniște puternică îi strângea inima ca într-o menghină, un nod i se pusese în gât. Ce s-o fi întâmplat cu Max și André Florent. Oare Handchief i-a... Dar mintea ei refuza să ia în considerare o atât de groaznică ipoteză.

Se vede că sufereau, legați, într-un colț al cavoului, așa cum se chinuise și ea și trebuiau, deci, să meargă cât se poate de repede să-i elibereze.

Cât despre Guilmée, acesta era consternat. Explozia de care îi vorbiseră muncitorii, crezuse, ca și aceștia, că era dinamita folosită de savanți pentru a-și croi drum, așa cum se întâmplase de atâtea ori în cursul lucrărilor. Dar acum, după ceea ce povestise Danielle, începu să-i fie teamă și hotărî să nu-i spună fetei nimic despre explozie.

Vocea decisă și clară a Daniellei smulse pe tânărul nubian din gândurile sale:

— Guilmée, vrei să te înapoiezi la Djebel-Tual?

— Da, răspunse el fără nicio ezitare. Plec chiar acum. La vreo jumătate de oră de mers se găsește o tabără unde sigur că voi găsi o cămilă. Mă duc ca vântul.

Și mâna sa pipăi la piept punga cu salariul primit. Cu ajutorul lui va putea cumpăra o cămilă bună.

— Dar cu tine ce se va întâmpla cât lipsesc?

Danielle nu răspunse. Ea visa la tezaurul din mormânt și la direcția spre care falsul Handchief se îndrepta, aceea a frontierei cu Eritreea. Tezaurul! Trebuiau oprite camioanele. Danielle își storcea mintea cum să o facă.

Deodată fața i se luminează, amintindu-și de ceva ce fratele ei, Jean, o învățase:

— Guilmée, întrebă ea, ai zahăr?

— Zahăr? se miră el, da, am, toate proviziile de alimente sunt în camionul meu.

— Atunci, repede... vom turna zahăr în cele trei rezervoare de benzină ale camioanelor...

Și cum Guilmée o privea fără să înțeleagă, ea îi explică:

— Dacă se toarnă zahăr în benzină, motoarele nu mai pot funcționa.

Ceilalți doi șoferi și Handchief erau cufundați într-un somn adânc. Ca două umbre, rapizi și tăcuți, Guilmée și Danielle își duseră planul la îndeplinire, fără ca niciunul dintre cei trei să fi mișcat măcar.

— Acum, spuse Danielle când terminară, du-te repede Guilmée, du-te cât poți tu de repede.

— Dar tu? întrebă nubianul.

— Eu? Veghez tezaurul. Voi sta în spatele lăzii mari din camionul tău, unde mă pot ascunde perfect.

— Nu te pot lăsa, așa, singură! se îngrijoră tânărul.

Danielle, fără un cuvânt, întinse mâna, luă de la brâul nubianului pumnalul lung și subțire, de care acesta nu se despărțea, și zise:

— Mă lași cu el! Și acum, du-te iute, Guilmée!

EI ZĂCEAU NEMIȘCAȚI

Jean se opri o clipă din lucru, cu cazmaua în mână:

— Ascultați aici, spuse el lui Jacques și Josée, care îndepărtau cu ajutorul lopeților pământul și pietrele.

Tinerii se opriră, ciuliră urechea, ținându-și respirația. Un zgomot slab trecea prin masa de moloș, un zgomot înăbușit, aproape imperceptibil, dar care, totuși, se putea distinge: cineva, de partea cealaltă a surpăturii, lovea în stâncă. Fața celor trei tineri se luminează. În spatele acestei surpături se găsea o ființă vie, încă în viață!

— Max!... Florent!... strigară, în bucuria lor, noi suntem!

Și Jean, cu cazmaua, răspunzând apelului, lovi de câteva ori într-o dală de piatră, apoi ascultă. Dar degeaba și-au lipit ei urechea de pământ, niciun sunet nu mai ajunsese până la ei. Inima celor trei tineri se strânse din nou de îngrijorare. Își imaginau pe Florent, Max și Handchief muribunzi și care își adunaseră ultimele lor forțe pentru a semnala după ajutor și apoi...

Oare vor ajunge la timp? De câte ore, de câte zile oamenii aceștia erau îngropați acolo?

Tot ce știau acum era că nu fusese un accident, o surpare, căci găsiseră afară un dispozitiv de care se servise asasinul pentru a provoca surparea. Oare cine era acest asasin? Toate aceste întrebări le tot treceau prin cap. Nu era, însă, momentul de a căuta răspunsuri. Ceea ce trebuia, era să ajungă la timp ca să-i salveze.

În fine, o trecere fu realizată. Josée, care era cea mai subțire și cu tot riscul de a fi zdrobită de căderea vreunui bloc de piatră, rămas într-un echilibru îndoielnic, se strecură în tunelul îngust.

Avansa târându-se pe coate și genunchi cu lanterna în dinți.

Când, la lumina fasciculului luminos, ea distinse cele două corpuri, se opri o clipă, cu inima strânsă de spaimă. Ele zăceau în sala sarcofagului, ale cărei ziduri, din fericire, nu fuseseră distruse de explozie. Un aer stătut și cald domnea. André Florent zăcea cu fața în jos, cu brațele în lături, Max, cu genunchii strânși la piept, stătea rezemat cu spatele de zid. Josée îi privea cum stăteau nemișcați, fără niciun semn de viață și i se făcu frică, îngrozitor de frică...

Dar își reveni repede, mai făcu un efort și se strecură din tunel în sala sarcofagului. Fugi către Max, care era mai aproape, se aplecă asupra lui, care, cu degetele crispate, strângea ceva în mână. Era o piatră cu care încercase să le semnalizeze. Mâna tremurândă a lui Josée se așează pe inima lui Max. Slab, slab de tot, inima lui încă mai bătea...

Josée respiră ușurată. Se duse la André Florent. Reuși, cât era el de mare și de greu, să-l întoarcă cu fața în sus. Fața sa, mânjită cu pământ, era lividă, o dâră de sânge închegat se prelungea pe obraz, dar și el era în viață.

Josée căută automat un al treilea corp. Unde era Handchief? Handchief nu se găsea cu ceilalți doi în sala sarcofagului. O bănuială îi trecu prin minte, dar nu avea timp să judece prea mult.

Alergă la tunelul-pasaj și strigă:

— I-am găsit! Sunt vii!

Exclamația de bucurie a celor doi tineri răsună până în sala sarcofagului și imediat clinchetul sculelor se făcu auzit. Trebuia lărgită trecerea, pentru a-i scoate cât mai repede pe cei ce fuseseră zidiți de vii înăuntru.

Josée, după ce le-a udat tâmpilele cu apă din bidonul ei, din păcate destul de caldă, încercă, în zadar, să le strecoare printre dinți o înghițitură de coniac.

Scotocise prin trusa farmaceutică înainte de a se fi angajat în tunel, dar nu găsisese decât o singură fiolă de ulei camforat, astfel că se hotărî să o împartă între cei doi bărbați.

Max, după ce Josée i-a injectat o jumătate din seringă, scoase un geamăt ușor și își mișcă pleoapele. Josée îl sili acum să ia o înghițitură de alcool; tânărul deschise ochii, o privi mirat, fără a părea că o recunoaște.

— Max, zise ea încet, sunt eu... Josée...

— Sete... murmură el.

Îi dădu să bea, apoi îl culcă pe pământ, fără ca el să facă nici cel mai mic gest s-o ajute. Totuși, o ușoară îmbujorare îi revenea în obraji.

Florent nu reacționează la injecție și în zadar Josée încercă să-i strecoare printre dinții încleștați puțin alcool. Pulsul savantului era abia perceptibil.

Josée, la rândul ei, simțea că începe să se învârtă totul în jurul ei. Se sufoca în această atmosferă viciată și înăbușitoare. O cuprinse o amețală și o ceață i se lăsă pe ochi. Loviturile de cazma ale prietenilor ei le auzea din ce în ce mai înfundate și îndepărtate. Printr-un efort, reuși să se încordeze. Nu avea voie să leșine! Mai exista puțin alcool; trase o înghițitură tocmai în clipa când îi văzu pe Jean apărând la ieșirea din tunel...

Ajuns afară la aer curat și după ce bău o ceașcă de cafea tare, Max își reveni complet.

— Handchief, băigui el, el ne-a îngropat...

Handchief! Pentru Jacques, Jean și Josée totul deveni clar și, la rândul lor, își dădeau abia acum seama că Alan Garden era acela care o răpise pe Danielle. Oare unde putea fi ea? Zăcea cumva fără viață într-un loc inaccesibil? Cei trei tineri, încercând să-l reanimeze pe Florent prin respirație artificială, se gândeau la ea fără însă să lase să se ghicească îngrijorarea lor.

Savantul, în fine, tocmai deschidea ochii, când un zgomot de pietre rostogolite îi făcu să tresară.

Automat își luară armele, iar Jean fugi până la marginea terasei.

— E un bărbat călare pe o cămilă, îi lămuri el. Oare ce ne mai aduce nou această „vizită”?

Îngrijorat, nu-l slăbea din ochi pe călăreț. Acesta se îndrepta direct spre terasă. Pe măsură ce se apropia, Jean părea să-l recunoască. Oare era el, în adevăr?

Apoi îl văzură, mirați, cum acesta se repezi să coboare panta. Se auzi un strigăt, urmat de vocea bucuroasă a lui Jean:

— E Guilmée!

DOI BĂRBAȚI PE O CĂMILĂ

Pitită în camionul lui Guilmée, Danielle aștepta.

— Era vorba să plecăm mai departe la ora trei dimineața, îi spusese Guilmée.

Oare ce oră era? Ceasul tinerei fete era spart și în umbra nopții nu se putea ghida. Deodată își ciuli urechea: un tropot sfâșie liniștea nopții. Cu toate simțurile treze, ea așteptă.

Tropotul se apropia! Era un călăreț pe o cămilă. În genunchi pe o ladă al cărei capac îi stâlcea genunchii, Danielle ridică puțin prelata și încercă să deslușească prin întuneric. Cămila mergea acum la pas, îndreptându-se spre camioane. Trecând prin dreptul ei, Danielle distinse mai bine silueta greoaie a călărețului. Lanterna care o avea în mână lumina partea de jos a unei fețe cu un maxilar puternic, făcând să sclipească sticlele unor ochelari. Garden! Era Alan Garden. Cu un gest instinctiv, Danielle se trase înapoi.

— Așadar, toată lumea doarme? mormăi Garden.

— Cine-i acolo, răsună vocea unui șofer care se trezise.

— Unde este sir Handchief?

În acel moment se auzi vocea lui Handchief:

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt eu, Alan...

— Tu? exclama Handchief cu un ton de sinceră surpriză, tu!

Se repezi către cel ce sosise și-l ajută să descalece.

— Tu, repetă el cu bucurie! Bietul meu prieten! Prin câte aventuri a trebuit să treci! Nici nu poți crede cât sunt de fericit! Sper că nu ești cumva rănit?

Danielle, spumegând de furie, își zicea: „Întâlnirea era stabilită dinainte și ei continuă să joace teatru, pentru a înșela pe șoferi”.

— Haideți, voi de colo, ordonă Handchief șoferilor; aprindeți repede focul, puneți de cafea, aduceți ceva de mâncare să-l hrănim pe sir Garden, care a scăpat ca prin minune de temnicerii săi. Doamne ce aventură, ce aventură! Mă grăbesc... Dar Danielle, fermecătoarea Danielle?

— Din păcate, suspină Garden destul de tare pentru a fi auzit de șoferi, am fost imediat despărțiți... nu știu...

„Fermecătoarea Danielle” strânse pumnii într-o neputincioasă mânie. Dar se întinse în spatele lăzii mari a sarcofagului, pe o pătură. Cei doi șoferi se învârteau în jurul camionului, discutând cu voce joasă. Fără nicio îndoială că îl căutau pe Guilmée. Unul din ei se cațără pe camion, privi în spate, strigând ușor:

— Guilmée!... Guilmée!

Danielle se lipi și mai mult de ladă. Cei doi nubieni mai schimbă câteva cuvinte, apoi se îndreptară către „savanți”.

— Ce se întâmplă? întrebă Handchief, cafeaua nu e încă gata?

— Cafeaua este la Guilmée și el nu este aici.

Ridicând din umeri și bombănind, Handchief se îndreptă cu pași mari spre camion și, deschizând larg portiera, strigă:

— Guilmée! în picioare, puturosule!

Danielle, ghemuită sub pătură, lipită de spatele lăzii, abia își reținea respirația. Handchief îndreptă fasciculul de lumină al lanternei către fundul camionului. Inima lui Danielle bătea să se spargă. Ea strânse mânerul pumnalului.

Era însă bine ascunsă. Falsul „savant” nu-i bănuia prezența și, trăgând o înjurătură, coborî.

— Nu-i aici, îi spuse lui Garden. Când l-ați văzut ultima oară? îi întrebă el pe șoferi?

— Când ne-am oprit aseară; am mâncat, apoi el s-a culcat aici pentru a veghea.

— Pentru a veghea? Nu v-a spus nimic?

— Nu, nimic.

— Nici ție? se adresa ei celuiilalt șofer.

— Nici mie.

Handchief se întoarse către Garden:

— Ciudat sau...

— Miroase urât, replică celălalt printre dinți, uitându-și rolul de savant. După părerea mea... și făcu un gest care însemna că ar fi mai bine să o ia din loc.

— Ei drace! Tu ce mai vrei?

— Cafeaua, șefule, oare...

— Dă-mi pace, tâmpitule cu cafeaua ta. Duceți-vă la naiba amândoi. Plecăm imediat, ai auzit? Imediat! Eu voi conduce camionul acesta. Ai ceva de spus? Vezi că întorc foaia!

După ce se văzu repezit astfel, șoferul se depărta, păstrând pentru el ceea ce voia să-i aducă la cunoștință lui Handchief: că în jurul camionului erau urme de pași care nu erau ale lui Guilmée, ci ai unei femei.

Danielle scoase capul de sub pătură, pentru a auzi mai bine ce se petrece afară. Când îl văzu pe Handchief așezându-se la volan, parcă i se puse un nod în gât.

Garden se așeză alături de complicele său, care pusese contactul. Motorul răpăi puțin, apoi se opri. Handchief înjură printre dinți și încercă din nou, dar aceleași răpăituri, urmate imediat de aceeași oprire. De două, de trei ori, de zece ori...

Garden se stăpânea, dar Handchief înjura din ce în ce mai nervos.

Cei doi șoferi, la volanul camioanelor lor, încercară și ei să demareze odată, de două ori, de zece ori, dar în zadar. Capetele lor speriate apărură la portieră:

— Șefu', camionul...

— Văd și singur. Haide, mișcați-vă fundul și dați la manivelă!

Dar motoarele nu ascultau nici la manivelă.

— E clar, își spuse părerea Garden: dacă acest nenorocit de Guilmée nu a scos din motoare o piesă de bază, o vom scoate noi la capăt. Șoferii tăi au ceva habar de mecanică?

— Acesta a lucrat într-un garaj.

— Uită-te la motoare, ordonă Garden șoferului și vezi ce nu merge... Hai, grăbește-te!

Handchief se uită la ceas și mormăi:

— Am pierdut deja o jumătate de oră.

Garden nu răspunse nimic. Aplecat peste motor, îl examina.

Nicio piesă nu lipsea, benzina venea normai, bujiile nu erau ancrasate, electromotorul funcționa bine.

Șoferul verifică unul după altul celelalte două motoare. Nici el nu descoperi ceva anormal. Era total inexplicabil această triplă pană de motor.

Handchief se învârtea în jurul camioanelor ca un leu în cușcă. Fuma fără oprire, arunca o țigară pe jumătate fumată, spre a aprinde imediat alta. Se oprea din mers pentru a mai trânti câte o înjurătură, pentru a-i muștrului pe cei doi șoferi sau pentru a-i reaminti lui Garden ce oră era.

Acesta, încăpățânat, pe jumătate ascuns sub capotă, verifica și reverifica.

Handchief era din ce în ce mai nerăbdător și nu mai înceta să se tot uite la ceas.

— Știi bine că trebuie să-l întâlnim pe „50 bis” la nouă fix și că acesta nu glumește când e vorba de nerespectarea strictă a orei de întâlnire... Și dacă acest Guilmée s-a dus să caute întâriri... Ne vor prinde ca pe niște fraieri...

— Dar fii mai calm, se enervă celălalt, motorul acesta este în perfectă stare de funcționare... în cinci minute știu cu siguranță că voi găsi de ce naiba nu vrea să pornească... E vreo tâmpenie...

Danielle, chircită în spatele lăzii, se sufoca sub pătura grea cu care se acoperise. Cârceii îi înțepeniseră mâinile și picioarele, făcând-o să sufere și mai mult. Cât timp oare va mai putea suporta să stea în poziția asta!

Între timp, auzea exclamațiile mânioase ale lui Handchief, care o făceau fericită: iată, ei nu reușeau să găsească defectiunea și vor fi obligați să abandoneze tezaurul.

Apoi își aminti de fratele ei și de cei doi prieteni care plecaseră în căutarea ei, de Guilmée care galopa către Max și André Florent. Încercă să-și stăpânească îngrijorarea care o frământa gândindu-se la ei...

Garden, cu o exclamație de mânie și de ciudă, se resemnase, în fine, abandonând încercarea de a porni motoarele. Arse un șut în cauciucul camionului:

— Să înnebunești, nu alta!

— Bine... Renunță...

Cei doi bărbați discutară ceva cu voce joasă, apoi Handchief chemă pe cei doi șoferi:

— Vă veți înapoia la Hibeib, le ordonă el, și acolo veți căuta pe cineva în stare să depaneze motoarele... Ați înțeles?

Nubienii aruncară o privire la cămila cu care venise Garden:

— Luăm cămila?

— Nu, replică Garden, animalul e rănit la picior și are nevoie de odihnă.

Șoferii schimbă o privire. Cămila nu era rănită, erau siguri de asta, dar nu făcură nicio remarcă. Fără un cuvânt, cu pasul lor suplu și silențios de oameni ai deșertului, ei se îndepărtară pe șosea în direcția Hibeib.

— Nu avem niciun minut de pierdut, exclamă Garden. Știi în ce camion sunt bijuteriile?

Handchief își scarpină bărbia:

— Am reperat totul perfect, deoarece este, de altfel, bine clasat, rânji el, scoțând din buzunar

listele pe care André Florent le întocmise cu atâta grijă.

„Oare ce vor să facă se îngrijoră Danielle, când auzi zgomote de lăzi aruncate violent la pământ.

Ieși prudentă din ascunzătoarea ei, ridică un colț al prelatei camionului și văzu cum cei doi bandiți spărgeau, în grabă, lăzi, împrăstiau talașul și paie, șterpeau colierele din aur masiv, brățările din argint cizelat, pieptarele ornate cu emailuri prețioase, pandantivele de lapislazuli, inelele cu pietre scumpe, toate bijuteriile lui Nebamon marele războinic.

Danielle ar fi vrut să sară din ascunzătoarea sa și să se arunce asupra hoților. Dar ce putea face ea, o biată fată slăbită de puteri și rănită, singură împotriva a doi bărbați...

Cu buzunarele pline, bandiții se aruncară de bine de rău pe spatele cămilei și Danielle privi cu furia în suflet grotescul echipaj care se îndrepta, în galop, către El-Guirbal, către frontiera cu Eritreea...

*

Zorile se ridicaseră pe podiș. Aurora dimineții îți lua ochii pe drumul îngust pe unde se scurgeau caravanele. Amiaza le toropise într-un somn adânc până la ultimele ore ale serii.

Totuși, o autoșeniletă, însoțită de un călăreț pe cămilă, cobora de pe înălțimile lui Djebel-Taual, pentru a ajunge pe acest drum. Șoferul, care era Jean, nu avea răbdare să meargă încet printre colți de stâncă și râpe, căci Danielle, sora lui, se găsea singură, la discreția unui asasin!

André Florent, încă foarte palid, stătea alături de Jean și era tot atât de îngrijorat ca și tânărul, iar în spate Jacques, Josée și Max erau pradă aceleiași îngrijorări.

O ultimă curbă și piscul stâncos avea să dispară din raza lor de vedere. Tinerii întoarseră capul pentru a-și imprima pe retină o ultimă imagine. Ce de lupte, ce de pericole, ce de suferințe reprezenta

acest pisc gol și ostil, căruia îi smulseseră un secret milenar! Doi dintre ei erau cât pe-acți să-și piardă viața! Dar, dacă în câteva ore o vor regăsi pe Danielle sănătoasă și în afară de orice pericol, iar tezaurul dezgropat din mormânt, va fi recuperat, ce victorie pentru ei!...

Ajunseră la drumul caravanelor când jumătate din după-amiază trecuse și soarele ardea încă chinuitor. Nu se puneau, însă, problema nici unei halte de ajustare. Orice-ar fi, trebuia înaintat. Le lua și așa destul de mult timp faptul că trebuiau să oprească ca să adauge apă în radiator. Florent suporta greu căldura, dor nu se plângea deloc.

În fine, veni seara și, odată cu ea, răcoarea plăcută pe care o aducea apusul soarelui. Autoșenileta, al cărei motor nu se mai încălzea atât de tare, înainta cât de repede îi permitea terenul destul de neregulat și mișcarea înceată a caravanelor, care acum aglomerau drumul.

Noaptea se lăsase și cerul împânzit de stele se argintase la lumina unei luni pline. Dar nici pasagerii autoșeniletei, nici Guilmée aplecat pe cămila sa, nu se gândeau să admire cerul și strania frumusețe a podișului scăldat în lumina lunii. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când Guilmée o lăsase pe Danielle ascunsă în camion.

Douăzeci și patru de ore! Oare ce s-o fi întâmplat de atunci? Cum a reacționat Handchief la tripla pană? A descoperit cumva cauza lor? Camioanele mai erau acolo?

— Sosim, spuse Guilmée, acolo, în spatele arbuștilor.

În spatele arbuștilor, trei umbre ca trei mormane întunecate... Cele trei camioane erau acolo!

Jean își reținu, cu greu, chemarea ce-i veni pe buze: Danielle!

Dacă Handchief mai era acolo! Era puțin probabil, dar era mai bine să se manifeste multă prudență. Jacques, care în acest moment conducea, avu același gând și opri autoșenileta.

— Guilmée ar trebui să meargă înainte, spuse el.
Guilmée se îndreptă în pasul legănat al cămilei sale, în timp ce ceilalți, cu inimile bătând, așteptau. Dar nu dură mult timp.

— Alo! Hei! strigă o voce cunoscută.

Era Danielle. Era în viață! Jacques apăsă pe accelerator și încă înainte de a se opri mașina, Jean sărise și strângea în brațe mica siluetă în zdrențe...

— Dany, mica mea Dany, repeta Jean. Doua lacrimi mari, pe care nu se grăbea să le șteargă, se rostogoleau pe obrajii lui.

ULTIMELE ȘTIRI

Danielle, surâzând, se apăra de ziariștii care o asediau.

— Ce vreți să vă povestesc mai mult? Intervievați-l mai bine pe André Florent, el poate să vă spună lucruri mai interesante... sau pe Josée... da, da, fata aceea brunetă de acolo, în rochie verde. Ea a reprodus pe hârtie picturile din mormântul lui Nebamon.

Dar ziariștii, încăpățânați, continuau să pună tinerei fete întrebările cele mai trăznite.

Doar în onoarea ei și a curajoșilor ei prieteni, organizase directorul această recepție în marile saloane ale Institutului, unde erau expuse sarcofagul, mumia și mobilierul găsit în mormânt.

Toată lumea se îmbulzea în jurul Daniellei, atât de tânără, cu cosițele ei blonde, cu ochii cenușii, jucăuși, plini de inteligență și de bună dispoziție, subțirică în rochia ei de mătase albă.

Bătrânii egiptologi cu bărbi albe, ca și tinerii savanți, proaspeți absolvenți ai universității, priveau cu emoție la mâinile bandajate ale Daniellei și comentau aventurile sale, extaziindu-se în fața curajului, voinței, drăgălășeniei ei.

Își caută cu privirea prietenii. Josée, în mijlocul unui grup, le arăta desenele; Florent, Max, Jean și Jacques vorbeau cu domnul Guérin, acest prieten drag, ale cărui cunoștințe erau, la urma urmei, la originea descoperirii lor, căci el știuse să interpreteze grafica misterioasă a papirusului. Jean întâlnește privirea Daniellei și îi zâmbi. Era mândru de „surioara” lui. Citi oboseala de pe chipul ei și, părăsind micul grup, se apropie de ea.

— Danielle, sunt sigur că ești frântă de oboseală și vrei să te odihnești. Și cu un gest autoritar, o conduse către balconul unde nu mai era nimeni.

— Uf, suspină ea, mulțumesc bătrâne!

Se instalară comod în fotoliile de răchită și rămaseră tăcuți în semi-obscuritatea serii.

Pe neașteptate, o siluetă înaltă își făcu apariția în cadrul ușii.

— Iată-vă! Aici sunteți, răspunse vocea lui André Florent. Vă aduc știri senzaționale, continua el fluturând ultima ediție a unui ziar.

Danielle luă ziarul și își roti fotoliul spre lumină. Pe prima pagină, pe trei coloane, domina fotografia ei alături de Josée, Max, Florent, Jean și Jacques.

— Ați venit doar ca să-mi arătați această poză?

— Nu chiar, privește aici...

Florent arată, în josul paginii, o fotografie mai aparte: doi bărbați care-și ascundeau fața cu brațul, sub titlul: „*Cei doi „arheologi” de la Djebel Tual!*”

Danielle sări din fotoliu și se apropie de ușă ca să vadă mai bine, în timp ce Jean citea peste umărul ei:

„Cei doi falși arheologi care, așa cum am relatat anterior cititorilor noștri, uzurpaseră identitatea lui sir Handchief și a lui sir Garden pentru a câștiga încrederea arheologilor de la Djebel Tual, au fost arestați în momentul în care încercau să se imbarce la Port-Sudan, port la Marea Roșie. Bandiții aveau asupra lor toate bijuteriile pe care le-au furat înainte de a părăsi camioanele rămase în pană”.

Urma înșirarea și descrierea giuvaerurilor.

— Cât sunt de mulțumită! Ce fericită sunt, repeta bucuroasă Danielle. Nu lipsește nimic. Ce bine că am reușit.

— Acum, continua André Florent, să vedem și ce scrie în pagina trei. Pe pagina trei, coloana a patra era și o fotografie: fotografia unei figuri încruntate, cu o crispă în partea stângă a gurii.

— Dumaine! exclamă în același timp, Jean și Danielle.

„Un „onorabil” comerciant din Cairo compromis în afacerea de la Djebel Taual”, anunța ziarul.

Danielle citi mai departe, cu o voce scăzută:

„Handchief și Garden, alias Rambou și Sabin, au mărturisit numele șefului lor. Acesta era cunoscut în mediile cele mai selecte și cele mai oficiale din Cairo, unde-și exercita profesiunea de anticar, sub numele de Dumaine. Se pare, de altfel, că Dumaine ar fi sub-șeful unei bande internaționale specializată în furturi de bijuterii și obiecte de artă. Dumaine a fost arestat pe aeroportul din Cairo, în momentul în care se pregătea să se urce în avionul de Paris. Percheziția făcută la domiciliul său din Cairo, a dus la găsirea unei voluminoase corespondențe cifrate. Adevărata identitate a lui Dumaine nu a putut fi încă stabilită, arestatul refuzând să facă orice declarație”.

— Asta-i bună, murmură Jean.

— Dumaine, dragul vostru Dumaine! Și această nebună de Danielle, cu imaginația ei fantezistă, bolnavă, parcă așa spuneți... Ha, ha, e cât se poate de nostim, hai recunoașteți!

Veselă, Danielle izbucni într-un hohot de râs.

SFÂRȘIT

CUPRINS

CAMERA MISTERULUI ȘI A MORMÂNTULUI
DESCHIS

Ora 20,45, PERONUL 9, LINIA 2

LA BORDUL „PROVIDENȚEI”

MICUL ARAB MISTERIOS

GRANDOARE ȘI MIZERIE

UN TEANC DE FOTOGRAFII

O LOVITURĂ DE CUȚIT

DEASUPRA DEȘERTULUI

PE DRUMUL NILULUI ALBASTRU

RABAK

SPRE DJEBEL TAUAL

VIZITATORII

DUBLA DISPARIȚIE

LIBERĂ

EI ZĂCEAU NEMIȘCAȚI

DOI BĂRBAȚI PE O CĂMILĂ

ULTIMELE ȘTIRI

Table of Contents

CAMERA MISTERULUI ȘI A MORMÂNTULUI DESCHIS	2
Ora 20,45, PERONUL 9, LINIA 2	6
LA BORDUL „PROVIDENȚEI”	9
MICUL ARAB MISTERIOS	12
GRANDOARE ȘI MIZERIE	15
UN TEANC DE FOTOGRAFII	21
O LOVITURĂ DE CUȚIT	23
DEASUPRA DEȘERTULUI	27
PE DRUMUL NILULUI ALBASTRU	30
RABAK	33
SPRE DJEBEL TAUAL	36
VIZITATORII	47
DUBLA DISPARIȚIE	52
LIBERĂ	60
EI ZĂCEAU NEMIȘCAȚI	69
DOI BĂRBAȚI PE O CĂMILĂ	73
ULTIMELE ȘTIRI	81